

[170ஆம் பக்கத்தில் இனம் 4-க்கான அடிக் குறிப்பைக் காண்க.]

I. நீண்டகால உணவுக் கொள்கை

தமிழ் நாட்டின் வேளாண்மை பருவ மழையை நம்பி அமைந்துள்ளது. சில ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பருவ மழை பொய்த்து விடுவது வாடிக்கையாகிவிட்டது. இந்த ஆண்டு பருவ மழை பெரும் அளவுக்குப் பாதித்து, நூறு ஆண்டுகள் கண்டிராத வறட்சியை நாட்டில் உருவாக்கியுள்ளது. இந்த ஆண்டு ஏற்பட்டுள்ள உணவுப் பற்றாக்குறையை அடிப்படையாக வைத்து உணவு நிலைமையைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வர இயலாது. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பருவமழை தவறி உணவுப் பிரச்சினை தோன்றி வருகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டாகவேண்டும். நாடு முழுவதும் பாதிக்காவிட்டாலும், ஆண்டுதோறும் பகுதி பகுதிகளாக மழை இல்லாத காரணத்தினால் பயிர்கள் பாதிக்கப்படுவது ஒரு தொடர்கதையாக அமைந்துவிட்டது. நமது உணவுக் கொள்கை இந்த இயற்கை சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படும்போது நாம் பரபரப்பு அடைகின்றோம். அதற்கேற்ற புதிய உணவுக்கொள்கையை உருவாக்கி அமல் நடத்த முயலுகின்றோம். இந்த வறட்சி மாறி நல்ல விளைச்சலைக் கண்டவுடன் நமது உணவுக் கொள்கையை மாற்றுகின்றோம். விளைச்சல் மிகுதியாகி தேவைக்கு அதிகமாக உணவு தானியங்கள் கிடைக்கும்போது நமது உணவுக் கொள்கை பற்றி மறந்து விடுகின்றோம். இப்படி மாறி மாறி திட்டமிடாது செயல்படுவதை விடுத்து, நீண்டகால அடிப்படையில் தொலைநோக்கு உணர்வோடு உணவுக் கொள்கையைத் திட்டமிட்டு உருவாக்குவது நமது கடமையாகும்.

பயிர் செய்யும் நிலப்பரப்பு குறைந்துகொண்டே வருகின்றது. மக்கள் தொகை பெருகி உணவுத் தேவை அதிகரித்துக்கொண்டு வருகின்றது. மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கான வீடுகள், தொழிற்சாலைகள் பெருகிக்கொண்டு வருகின்றன. இதன் விளைவாக பயிர் செய்யும் நிலப்பரப்பு கணிசமாகக் குறைந்துவிடும். இந்த நிலைமையைக் கருத்தில்கொண்டு, வேளாண்மை உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தப்படும் நிலப்பரப்பு குறையாது திட்டமிட்டுப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமையாகும்.

[1975 மார்ச் 25]

மக்களது உணவுப் பழக்கம் வெகு வேகமாக மாறி வருவது தெளிவாகின்றது. நாகரிக வளர்ச்சி பெருகிட மக்களின் உணவுப் பழக்கமும் விரைவில் மாறுகின்றது. அரிசி உண்பவர்களின் எண்ணிக்கை கடந்த சில ஆண்டுகளில் பெரும் அளவுக்குப் பெருகி இருப்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். நமது உணவுப் பழக்கத்தில் அரிசியினுடைய அளவு பெரும் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. மற்ற நாட்டு மக்களைப்போல பல்வகை உணவுப் பழக்கம் நம்மிடத்தில் பரவவில்லை. அதற்கேற்ற வசதி வாய்ப்பு ஏழ்மையின் காரணமாக மக்களிடத்தில் காணப்படவில்லை என்பதும் உண்மையாகும். பல்வகை உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து எளிதில் கிடைக்கச் செய்து உணவுப் பழக்கம் மாறச் செய்வது நமது கடமையாகும்.

மக்கள் உற்பத்தி பெருகிடும் வேகத்திற்கு ஒப்ப உணவு உற்பத்தி பெருகிடவில்லை என்பது சிந்திக்கத்தக்கதொன்றாகும். தேவையைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவந்து உற்பத்தியைப் பெருக்கிடும் பொருளாதார அமைப்பு முறைதான் ஒரு நாட்டின் எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கு உகந்ததாகும். தமிழகத்தில் நிரந்தர நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் மிகக் குறைவு. சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் தான் நீர்வளம் பெற்று நிலவளம் பெருக்கி உற்பத்தியைப் பெரும் அளவிற்கு பெருக்குகின்ற வாய்ப்பு இருக்கிறது. தமிழகத்தின் பெரும்பகுதி மானம் பார்த்த பூமியாக மழை நீரை நம்பி நிரந்தர பாசன வசதியற்ற நிலையில் அமைந்துள்ளது. பெரும் அளவிற்கு நெல் உற்பத்தியாகும் பகுதிகள் மிகக் குறைவாக இருக்கின்றன.

சிறிய நில அளவிற்குச் சொந்தமான விவசாயிகள்தான் ஏராளம் நமது நாட்டில். இந்தச் சிறிய விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத் தரம் மிகவும் குறைவாக உள்ளது. உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்ற வாய்ப்பு வசதிகளும் குறைவு. இந்த நிலை தமிழகத்தில் வேளாண்மைத் துறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும் இந்த விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் இடர்ப்பாடுகளைத் தந்து வருகின்றது.

உணவுப் பொருட்களின் வணிகமுறை இடர்ப்பாடுகள் நிறைந்ததாக உள்ளது. உற்பத்தி செய்யும் உழவர்களுக்கு நன்மை பயக்காத முறையாக அமைந்துள்ளது. வாங்கி உண்ணும் பொது மக்களுக்கும் பயன் கிடைப்பதாக இல்லை. இடையில் பல்வேறு கட்டங்களில் லாபம் பங்கீடு செய்யப்பட்டு நிலை ஏற்றத்திற்குத்தான் காரணமாக அமைந்துள்ளது. உழவர்களிடத்தில் கொள்முதல்

1975 மார்ச் 25]

செய்ப்பவர்கள், மொத்த வணிகர்கள், நெல் அரைவையாளர்கள், சில்லரை வணிகர்கள் இவர்களை எல்லாம் தாண்டி வாங்கி உண்ணும் பொதுமக்களுக்கு வந்துசேரும்போது, விலையேற்றம் இயற்கையாக ஏற்படுகின்றது. இடையில் ஏற்படும் செலவுகளைக் குறைத்து, உழவர்களுக்கு அதிக விலை கிடைக்கச் செய்யும் புதிய திட்டம் உருவாக்கப்பட்டாலொழிய இந்த நிலை தொடரும். கோதுமை போன்ற தானியங்களைப்போல் அல்லாமல், நெல்லைப் பொறுத்த அளவுக்கு, உற்பத்தி ஸ்தானத்திலிருந்து விநியோகிக்கும் இடம் வரை பல்வேறு பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன. சுத்தப் படுத்தி காயவைத்து கெடாமல் பாதுகாத்து நெல்லை அவித்து அரைத்து அரிசியைச் சுத்தப்படுத்திப் பாதுகாத்து விநியோகம் செய்கின்ற வரையில் சிரமங்கள் ஏராளம். மாநிலத்தில் சில பகுதிகளில்தான் அதிகம் உற்பத்தி செய்யப்படுவதால் மாநிலத்தில் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச்செல்வதே ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக அமைந்துவிடுகிறது. இதற்கான செலவு முறை கூடுகின்றது. சுத்தப்படுத்தி, உலர்த்தி, அவித்து, அரைப்பது என்ற முறையால் நெல் அரைவை ஆலைகளின் மூலம் இடர்ப்பாடுகள் ஏராளமாக உருவாக்கப்படுகின்றன. அரிசி ஆலைகள் பலவகைப்பட்டன. நெல் வணிகம் செய்யும் ஆலைகள் பெரும் பிரச்சினையை உருவாக்குகின்றன. அதுவும் பற்றாக்குறை சமயத்தில் சமூக விரோதச் செயல்களுக்கு அதிக வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

தமிழகத்தில் நமது தேவைக்கேற்ப நெல் உற்பத்தி செய்ய வாய்ப்பு இருந்தாலும், பக்கத்து மாநிலங்களின் பற்றாக்குறை நம்மைப் பெரும் அளவிற்குப் பாதிக்கின்றது. நிரந்தரமாகப் பற்றாக்குறை உள்ள மாநிலங்களுடைய உணவுப் பிரச்சினை தீர்க்கப் பட்டாலொழிய அதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளை நமது மாநிலத்தில் தொடர்ந்து சந்தித்தாக வேண்டும்.

அகில இந்திய உணவுக் கொள்கையின் அடிப்படையில் நாமும் பாதிக்கப்படுகின்றோம். அனைத்து மாநிலங்களிலும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி, உற்பத்தி குறைந்தபோது வெளிநாடுகளிலிருந்து தேவையான உணவுப்பொருட்களை இறக்குமதி செய்து பற்றாக்குறையைப் போக்குகின்ற முயற்சிகளில் வெற்றி அடைந்தாலொழிய, அகில இந்தியாவில் ஏற்படும் உணவுப் பிரச்சினைகள் நமது மாநிலத்தையும் பாதிக்கத்தான் செய்யும். இந்தியாவின் வட பகுதிகளில் கோதுமைப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டவுடன் வெளி நாடுகளிலிருந்து கோதுமையை இறக்குமதி செய்து நிறைவு

[1975 மார்ச் 28]

செய்ய வேண்டுமென்ற மத்திய அரசினுடைய கொள்கை அரிசிப் பற்றாக்குறையைப் பொறுத்த அளவிற்குப் பின்பற்றப்படுவதில்லை. இதன் விளைவாக, அரிசி உற்பத்தியாகும் மாநிலங்களில் பற்றாக்குறை ஏற்படும்போது உணவுப் பிரச்சினைகள் பயங்கர நிலையை உருவாக்குகின்றன. அரிசி இறக்குமதி செய்யப்படும் என்ற முடிவை மத்திய அரசு எடுத்தாலொழிய அரிசிப் பற்றாக்குறையைப் போக்கிட முடியாது. அரிசி உண்பவர்கள் கோதுமை உண்பதற்குப் பழகிட வேண்டும் என்பதுதான் மத்திய அரசின் பதிலாக அமைந்துள்ளது. கோதுமை உண்பவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகினால்தான் அகில இந்தியாவின் அரிசிப் பற்றாக்குறைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட முடியும் என்பது மத்திய அரசினுடைய வாதமாக தொடர்ந்து அமைந்துள்ளது.

உணவு மண்டலங்களை உருவாக்குவதில் சர்ச்சை தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு உணவு மண்டலமாக அமைவதுதான் சிறந்ததாகும். ஆனால் இந்தக் கொள்கையை உபரி மாநிலங்கள் ஆதரிக்கின்றன; பற்றாக்குறை மாநிலங்கள் எதிர்க்கின்றன. அகில இந்தியப் பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் மத்திய அரசும் இதை எதிர்ப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. மாநிலத்திற்கு மாநிலம் நடைபெறும் உணவு வணிகம், போக்குவரத்து இவைகளை மாநில அரசுகளே ஏற்று நடத்தினால்தான், இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும்.

உணவு வணிகத்தில் சுதந்திர வாணிபம் நடைபெற வேண்டும் என்பதும் முழுமையாகப் பொது விநியோகமுறை அமைந்திட வேண்டும் என்பதும் இரு வேறு துருவங்களாக வாதிடப்படுகின்றன. உணவு உற்பத்தி மிகுதியாக இருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் ஏழாது. பற்றாக்குறை நிலை தொடருகின்ற நாட்டில் சுதந்திர வணிகம் என்பது பிரச்சினைகளைத்தான் உருவாக்கும். சுதந்திர உணவு வணிகம் என்ற பெயரால் உணவுப் பொருட்களின் விலையேற்றத்தை அனுமதிப்பது நமது நாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். வணிகர்களுடைய சுதந்திரத்திற்காக மக்களிடையே உணவுப் பண்டங்களின் விலையேற்றத்தை உருவாக்குவது கூடாத ஒன்றாகும்.

உணவு வணிகம் முழுமையம் அரசுத்துறையே ஏற்று, கொள்முதல் செய்வதினிருந்து விநியோகம் செய்வது வரை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பலவற்றை உருவாக்கு

1978 மார்ச் 25]

கின்றன. வேளாண்மைத் துறை முழுவதும் தனியாரிடத்தில் இருக்கும்போதும், அதுவும் பெருமளவிற்கு சிறிய விவசாயிகளிடத்தில் இருக்கும்போதும், உணவுப் பொருட்களைக் கொள்முதல் செய்வதென்பது பெரும் பிரச்சினையாக எழுகின்றது; நெல் கொள்முதலிலிருந்து அரிசியாக ஆக்கி விற்பனை செய்யும் வரை பல கட்டங்களில் இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. கொள்முதல் நெல்லை அரைத்தல், பல்வேறு பகுதிகளுக்கு அரிசியை எடுத்துச் செல்லுதல், பொதுமக்களிடத்தில் விறியோகித்தல், அனைத்தையும் அரசே ஏற்பது என்பது செயல்முறைச் சிக்கல்களை உருவாக்குகின்றது.

இதுவரை உணவு வணிகத்தில் இந்தச் சிக்கல்களால் பல பிரச்சினைகள் எழுந்து வந்துள்ளன. அரசு அலுவலர்கள் நேரிடையாகக் கொள்முதல் செய்வதென்பது சிக்கலான ஒன்றாகும். இதற்காக கொள்முதல் ஏஜெண்டுகளை நியமிக்கின்றார்கள். இந்த ஏஜெண்டுகளால் ஏற்படும் தொல்லைகள், பித்தலாட்டங்கள் ஏராளம். கொள்முதல் செய்யப்பட்ட நெல் அரைப்பதற்காக அரவை ஏஜெண்டுகளிடம், நெல் ஆலை அதிபர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. நமது நெல்லை நெல் ஆலை அதிபர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அரிசிக்காகத் தனிப்பது நடைமுறை ஆகிவிட்டது. அரவை ஆலைகளிடம் மாட்டிக்கொண்டு கெட்ட பெயர் எடுப்பதுதான் மிச்சமாகிறது. தரமுள்ள அரிசியாக, அளவு குறையாது அரிசி ஆலை அதிபர்களிடம் வாங்குவதென்பது பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது. இந்தக் கஷ்டங்களை எல்லாம் தாண்டி அரசு பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச்செல்லுவதற்கு லாரி உரிமையாளர்களையே நம்பி செயல்படுகிறது. அவர்கள் தரும் தொல்லைகள் அதிகம். இந்த அரிசியை மக்களுக்கு விறியோகிப்பதற்காக தனியார் துறையை நம்புவது மேலும் சிக்கல்களை உருவாக்குகிறது. அரசுத் துறையே மாநிலம் முழுவதும் அரிசி விற்பனைக்காக மட்டும் கடைகள் திறப்பது என்பது பெரும் நஷ்டத்தை உருவாக்கும். இப்படி கொள்முதலிலிருந்து விறியோகம் வரை பல தொல்லைகளைச் சந்திக்கின்றோம். இந்தத் தொல்லைகளின் விளைவாகத்தான் உணவுக் கொள்கையை நிரந்தரமாகத் திட்டமிட முடியாத அளவுக்கு ஒவ்வொரு உணவு அமைச்சரும் அல்லலுக்கு ஆட்படுகின்றார். பற்றாக்குறைக் காலத்தில் மட்டும் உணவு விறியோகத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடுவதால் இந்தத் தொல்லைகள் பல மடங்கு

[1975 மார்ச் 25]

பெருகுகின்றன. தவறுகளும் பெருகி அவதூறுகளும் அள்ளி வீசப்படுகின்ற நிலை தான் ஏற்படுகின்றது. உற்பத்தியாளர், கொள்முதல் செய்பவர், அரசவையாளர், லாரி சொந்தக்காரர்கள், வணிகம் செய்யும் அரசு அலுவலர்கள், வாங்கி உண்ணும் பெரு மக்கள், இவர்கள் அனைவரின் வெறுப்பையும் எதிர்ப்பையும் தான் சந்திக்க நேரிடுகிறது.

மாநிலத்திற்குள் உணவுப் பொருட்களின் போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடு பிரச்சினைகளையும் சூழப்பங்களையும் தோற்றுவிக்கும். உபரி, பற்றாக்குறை மாவட்ட எல்லைகளில் மக்களிடத்தில் கோப தாபங்களையும், வெறுப்பு உணர்ச்சிகளையும் விளைவிக்கும். தவறு செய்யும் அதிகாரிகளுக்கும், கடத்தல் செய்யும் வணிகர்களுக்கும் கொள்ளையடிப்பதற்கு வாய்ப்பை உருவாக்கும். விவசாயிகளுக்கு பெரும் தொல்லைகளை உருவாக்கும். சொந்த உபயோகத்திற்காக உணவுப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்லுவதில் பொது மக்களுக்கு இடர்ப்பாடுகளை உருவாக்கும். மாநில எல்லைக்குள் போக்கு வரத்து கட்டுப்பாடு இல்லாத முறை தான் நிரந்தரமான பயனைத் தரும். ஆனால் மாநில எல்லையோரப் பகுதிகளில் பல சிக்கல்கள் தோன்றும். குறிப்பாக பற்றாக்குறை மாநிலத்தின் எல்லையோரப் பகுதிகளில் கட்டுக்கடங்காத நிலை உருவாகும். இந்த நிலைமை களுக்கு நிரந்தர பரிகாரம் கண்டாக வேண்டும். மாநில எல்லை யோரப் பகுதிகள் முழுமையிலும் குறிப்பிட்ட தூரத்திற்குள் முழுமையான பொது விநியோக முறை கொண்டு வந்தாக வேண்டும். இந்தப் பகுதிகளில் மொத்த, சில்லரை வணிகம் முழுமையாக தனியாரிடத்தில் இருந்து அகற்றப்பட வேண்டும். உணவுப் பொருட்களை இந்தப் பகுதிகளில் எடுத்துச் செல்வதற்கு தனியார் வாகனங்களுக்கு தடை போட வேண்டும். இந்தப் பகுதிகளில் அரிசி ஆலைகள் அனைத்தும் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த வேண்டும். இந்த முறைகள் எல்லையோரப் பகுதிகளில் அமல் நடத்தப்பட்டால் மாநிலத்தில் பிற பகுதிகளில் எந்தவித போக்குவரத்து கட்டுப்பாடும் தேவையில்லாத நிலை ஏற்படும்.

விலையேற்றம் அகில இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் ஏற்படுகின்றது. உற்பத்திக் குறைவு, தேவை மிகுதி, பணவீக்கம், நாம் பின்பற்றும் நிதிநிலைக் கொள்கைகள், இவைகளின் ஒட்டுமொத்தமான விளைவுதான் விலைவாசி ஏற்றம். உணவுப் பொருட்களின் விலையை மட்டும் கட்டுப்படுத்திவிட

1975 மார்ச் 25]

முடியும் என்பது வெறும் கற்பனைதான். இன்றைய அமைப்பு முறையில் லாப வேட்டை நோக்கமுள்ள வணிகர்களுக்கும், தவறு செய்யும் அரசு அலுவலர்களுக்கும் தான் இந்தக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் அதிகமான அளவுக்குப் பயனளிக்கின்றன. உற்பத்திச் செலவின் அடிப்படையில் விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தும் அடிப்படையில் நெல்லுக்கு விலை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்பது விவசாயிகளுடைய வாதமாகும். ஏழ்மை நிறைந்துள்ள இந்த நாட்டில் பொதுமக்களின் வாங்கும் சக்திக்கேற்ப, உணவுப் பொருட்களின் விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்பது ஏனைய பொதுமக்களின் வாதமாகும். இந்த இரண்டு நிலைகளையும் கணக்கில் எடுத்து முடிவு எடுப்பதென்பது பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது. கொள்முதல் விலையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தாலொழிய, அரிசி விலையைக் கட்டுப் படுத்துவதென்பது முடியாத ஒன்றாகும். ஆனால், விவசாயிகளின் உற்பத்திச் செலவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, விவசாயிகளுக்குத் தேவையான மற்ற பொருட்களுடைய விலையும் கட்டுப்படுத்தப் பட்டு, உற்பத்தியாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை நிர்ணயித்தாலொழிய, கொள்முதல் விலையை நிர்ணயிப்பது இயலாத ஒன்றாகும். இந்தப் பிரச்சினைகள் ஒரு தொடர் கதையாகும். உடனடியான சில திட்டங்களை நாம் உருவாக்கி ஆகவேண்டும். பல ஆண்டுகளாகப் பின்பற்றிவரும் ஏஜெண்டுகள் மூலம் நெல் கொள்முதல் செய்வது, அரிசி ஆலை அதிபர்களிடத்தில் நெல்லை கொடுத்துவிட்டுத் தவிப்பது, நெல் அளவிற்கேற்ற அரிசி அளவைப் பெற முடியாது அல்லப்படுவது, அரிசியின் அளவை அதிகப் படுத்த தரம் கெட்ட அரிசியைத் தருகின்ற முறையை நீடிப்பது, ஏஜெண்டுகள் என்ற இடைத் தரக்காரரிடத்தில் மாட்டிக்கொண்டு முழிப்பது, தவறு செய்யும் அதிகாரிகளுக்கு வாய்ப்பு அளிப்பது - இந்தக் கொள்கைகளை எல்லாம் மாற்றினாலொழிய, இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடமுடியாது. கொள்முதலிடத்தி லிருந்து அரிசி விநியோகிக்கும் இடம் வரை இடையிலுள்ள லாபப் பங்கிட்டு முறைகள் ஒழிக்கப்பட்டு இறுதிவரை கிடைக்கின்ற லாபம் உழவர்களுக்கே போய்ச்சேரும் முறை கொண்டுவரப்பட்டால்தான் இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு நிரந்தரப் பரிகாரம் கிடைக்கும். நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் இலட்சக் கணக்கில் உள்ளார்கள்; வாங்கி உண்பவர்கள் கோடிக்கணக்கில் உள்ளார்கள். பொது மக்களுடைய நலனைக்காக்க அரிசி விலையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்துதான் ஆகவேண்டும். விவசாயிகளுடைய எதிர்ப்பைச்

[1975 மார்ச் 25]

சந்தித்துத்தான் ஆகவேண்டும். இதற்கேற்ற புதிய முறையை உருவாக்கிட முயலவேண்டும்.

நெல் அதிக உற்பத்தியுள்ள பகுதிகளில் அனைத்து விவசாயிகளும் சேர்ந்து கூட்டுறவு சங்கங்களை நிறுவிட வேண்டும். நெல் கொள்முதலிலிருந்து அரைத்து அரிசியாக்கி மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் சென்று சில்லரை வணிகர்களிடம் விற்கும்வரை உழவர்களின் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் பொறுப்பு ஏற்றிடவேண்டும். உற்பத்தி செய்த நெல்லின் ஒரு பகுதியை விற்கும் வசதியுள்ள அனைத்து விவசாயிகளும் இந்தச் சங்கத்தில் அங்கம் பெறவேண்டும். இந்தச் சங்கத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் நெல், அரிசி மொத்த வணிகம் தனியாரிடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுவிட வேண்டும். இந்த சங்கம் அதிகாரிகள் நிறைந்த அமைப்பாக மாறிவிடாது, உற்பத்தியாளர்கள் சேர்ந்து நடத்தும் வியாபாரமுறை நோக்கமுள்ள ஒரு அமைப்பாகச் செயல்பட வேண்டும். இந்தச் சங்கம் கொள்முதல் செய்கின்ற அனைத்து நெல்லையும் அரைத்து அரிசி ஆக்குகின்ற அரிசி ஆலை வசதி இந்தச் சங்கத்திற்கே சொந்தமாக அமைந்திடவேண்டும். அரிசியை மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லும் வசதி வாய்ப்பும் இந்தச் சங்கத்திற்குத் தரப்பட வேண்டும். கொள்முதல் ஏஜெண்டு, அரசை ஏஜெண்டு என்ற முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இந்த வணிக முறையில் இந்தச் சங்கத்திற்கு ஏற்படும் செலவுகளில் ஒரு பகுதியை அரசே ஏற்றிட வேண்டும். இந்தச் சங்கத்தின் கொள்கைகளை வகுத்திட, கொள்முதல், விநியோக விலையை நிர்ணயித்திட, நிறைவேற்றிட அரசின் பங்கும் முழுமையாக இருக்கவேண்டும். அரசும் உற்பத்தியாளர்களும் சேர்ந்து செயல்படும் இந்தப் புதிய முறை ஊக்குவிக்கப் பெறவேண்டும். மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் பொது மக்களிடம் நேரிடையாக விற்கும் விநியோக முறையில், சில்லரை வணிகத்தில் அதிகம் தலையிடக் கூடாது. விநியோக முறையில் நுகர்வோர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை திட்டமிட்டுப் பெருக்கிட வேண்டும். கொள்முதலிலும், போக்குவரத்திலும், அரசை முறையிலும் உள்ள கமிஷன் ஏஜெண்டு முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். மொத்த வணிகம் தனியார் கையில் அமைந்து பற்றாக்குறைக் காலத்தில் உணவுப் பொருட்களின் விலையேற்றம் ஏற்படும் நிலை தவிர்த்தாக வேண்டும். சந்தையில் ஏற்படும் விலை ஏற்றத் தாழ்வு முறையை உணவுப் பொருட்களைப்

1975 மார்ச் 25]

பொறுத்த அளவுக்கு அனுமதிக்க முடியாது. இந்தச் சந்தை ஏற்றத் தாழ்வைப் பயன்படுத்தி இலாபம் அடிக்கும் முறையும் தகர்க்கப்பட்டாக வேண்டும். பொதுமக்களுக்கு அரிசி விற்பனை செய்யும் எல்லாவரை ஏற்படும் லாபம் உற்பத்தியாளர்களுக்கே சேர வேண்டும். அதிகாரிகளுடைய தொல்லை இல்லாமல், உற்பத்தியாளர்களே கொள்முதல் செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இடைத் தரர்கள் நீக்கப்படுகிறார்கள். அரிசி விலையைக் குறைக்க வேண்டுமானால், இந்த வணிக முறையில் ஏற்படும் செலவின் பெரும் பகுதியை அரசே ஏற்று விலையைக் குறைத்துவிட முடியும். இந்த முறையில் லாபத்தில் பெரும் பங்கு உற்பத்தி யாளர்களுக்குக் கிடைப்பதோடு, இடையில் ஏற்படும் வணிக முறைச் செலவுகளை குறைக்க முடியும். பற்றாக்குறை ஏற்படும் காலத்தில் அரசினுடைய முழுமையான கட்டுப்பாடு கொண்டு வருவதற்கு இந்த முறை வாய்ப்பு அளிக்கும். ஆண்டுக்கு ஒரு கொள்கை, பற்றாக்குறைக் காலத்தில் பரபரப்பு என்ற நிலை மாற்றப் பட்டு, நிலையான நிசந்தரமான உணவுக் கொள்கையை அமல் நடத்துவதற்கு இந்த வாய்ப்பு அளிக்கின்றது. இந்த முறை மாநிலம் முழுவதும் விரிவாக்கப்படுமானால், உற்பத்தியாளர் களுடைய பிரச்சினைகளும், வாங்கி உண்பவர்களுடைய பிரச்சினை களும் நிலையாகத் தீர்க்கப்பட்டுவிட முடியும். பொதுமக்கள் நேரிடையாக விநியோகிக்கின்ற திட்டத்தை துகர்வோர் சங்கங்கள் மூலம் நிறைவேற்றுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும்.

II. இன்றைய உணவு நிலைமை.

தமிழ்நாட்டில் பருவமழை தொடர்ந்து பொய்த்ததின் விளை வாக நெருக்கடியான உணவு நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளதையும், அதைச் சமாளிக்கத் தமிழக அரசு, துணிவுடனும் உறுதியுடனும், துரித மான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருவதையும், இம்மாமன்ற உறுப் பினர்கள் நன்கு அறிவார்கள். சென்ற சில ஆண்டுகளாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க உருவான பல நடவடிக்கைகளை மேற் கொண்டு, குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியையும் நாம் கண்டுள்ளோம். இச்சாதனையின் முழுப்பலனும் நமக்குக் கிட்டாத வண்ணம், இந்த ஆண்டு கடுமையான வறட்சி நிலைமை மாநிலத்தின் பல பகுதி களிலும் பரவலாக ஏற்பட்டுள்ளது.

[1975 மார்ச் 25]

இந்நிலையில் நாம் பின்பற்றவேண்டிய உடனடி உணவுக் கொள்கையின் முக்கியமான அம்சங்களை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இயற்கையின் சோதனைகளை வென்று இயன்ற அளவு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க நாம் முனைப்பாகச் செயல்பட வேண்டும். குறிப்பாக, வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில், கிராம மக்களுக்கு நியாயமான விலையில் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுத் தானியங்களில் ஒரு பகுதியாவது வழங்குவதற்கு நாம் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். பொது விநியோக முறையைத் திறமையாக செயல்படுத்துவதற்கு நாம் நமது கொள்முதலைத் தீவிரப்படுத்தவேண்டும். இவ்வளவும் செய்தும், நாம் ஈடுசெய்ய முடியாத பற்றுக்குறையைப் போக்க மத்திய அரசிடமிருந்து கணிசமான அளவு உணவுத் தானியங்களைப் பெற்று விநியோகிக்க வேண்டும். மத்திய அரசிடமிருந்து அரிசியும், கோதுமையும் பெறுவதற்கு மேலாக, மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து சிறு தானியங்களை வாங்கி விற்பனை செய்ய வகை செய்ய வேண்டும். இவையே இக் கட்டத்தில் அரசு வகுத்துள்ள உடனடி உணவுக் கொள்கையின் அடிப்படை அம்சங்களாகும்.

1974-ம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டில் தென்மேற்குப் பருவ மழை பொய்த்ததைத் தொடர்ந்து வடகிழக்குப் பருவமழையும் பொய்த்ததால் நமக்குக் கடுமையான சோதனை ஏற்பட்டுள்ளது. வழக்கமாக ஓராண்டிற்குப் பெய்யும் 960 மி.மீ. மழைக்கு எதிராக 1974-ம் ஆண்டு 631.5 மி.மீ. மழைதான் பெய்தது. அதிலும், 1974 அக்டோபர் முதல் டிசம்பர் வரையில் வடகிழக்குப் பருவமழை காலத்தில் சாதாரணமாகப் பெய்யும் 465 மி.மீ. மழைக்கு எதிராக 203 மி.மீ. மழைதான் பெய்தது. 1975-ம் ஆண்டு சனவரி திங்களில் சாதாரணமாகப் பெய்யவேண்டிய 35.5 மி.மீ. மழைக் கெதிராக 14.6 மி.மீ. மழை தான் பெய்தது. சென்ற 100 ஆண்டுகளில் மழை மிகவும் சொற்பமாகப் பெய்த ஆண்டு 1974-75 தான்.

பருவமழை தவறியதால் தமிழ்நாட்டில் உள்ள நீர்த்தேக்கங்களில் 1974 சூன் முதல் டிசம்பர் வரை தண்ணீர் வரத்து, பெருஞ்சாணி நீர்த்தேக்கம் ஒன்றைத் தவிர, மற்றெல்லாவற்றிலும், அந்த நீர்த்தேக்கங்கள் கட்டப்பட்ட காலம் முதல் உள்ள சராசரி வரத்தைவிட மிகக் குறைவாயிருந்தது என்பது கீழ்க்கண்ட புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெளிவாகும்:—

1975 மார்ச் 25]

நீர்த்தேக்கம்.	சாதாரணமான வரவு (அணை கட டியது முதல் சராசரி).	சூன் 1974 முதல் டிசம்பர் 1974 வரை நீர் வரவு.	குறைவு.
(மில்லியன் கன அடிகளில்)			
1. மேட்டூர்	345,976	252,778	93,198
2. கீழ்ப்பவானி	62,136	41,570	20,566
3. அமராவதி	15,211	10,592	4,619
4. பெரியாறு	24,964	19,326	5,638
5. பேச்சிப்பாறை	11,238	8,375	2,863
6. பாபநாசம்	19,642	16,187	3,455
7. மணிமுத்தாறு	6,814	2,679	4,135

தமிழ்நாட்டில் சாதாரணமாகக் குறுவை நெல் 15 இலட்சம் ஏக்கராவில் பயிரிடப்பட்டு 12 இலட்சம் டன்கள் அரிசி உற்பத்தி யாகும். 1974-ம் ஆண்டு குறுவையில் 8.13 இலட்சம் ஏக்கராக் களில் தான் நெல் பயிரிடப்பட்டு, 6.5 இலட்சம் டன்கள் அரிசி தான் உற்பத்தியாயிற்று. நடப்பு ஆண்டு சம்பாவைப் பொறுத்த வரையிலே, சாதாரணமாக சம்பா பயிரிடப்படும் 49 இலட்சம் ஏக்கராக்களில் உற்பத்தியாகும் 40 இலட்சம் டன்கள் அரிசிக்கு மாறாக, 26.49 இலட்சம் ஏக்கராக்கள் தான் பயிரிடப்பட்டன. நடப்பு சம்பாவில் 17 இலட்சம் டன்கள் அரிசி தான் உற்பத்தி யாகும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

சாதாரண ஆண்டில், 5 இலட்சம் ஏக்கராக்களில் நவரை பயிரிடப்பட்டு, சுமார் 3 இலட்சம் டன்கள் அரிசி உற்பத்தியாகும். இந்த ஆண்டு நவரைக்கான வாய்ப்புகள் நம்பிக்கை அளிப்பதா யில்லை.

இதுபோலவே மற்ற பயிர்கள் சாகுபடி செய்யப்படும் நிலப் பரப்பும் கணிசமாகக் குறைந்துள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் சாதாரணமான ஆண்டில் உற்பத்தியாகும் 14 இலட்சம் டன் சிறு தானியங்கள் உற்பத்திக்கு மாறாக இந்த ஆண்டு 6 இலட்சம் டன் அளவில்தான் சிறு தானிய உற்பத்தி அமையு மென்று மதிப்பிடுகிறோம். இவ்வாறு, நெல் விளைச்சலும் சிறு தானிய விளைச்சலும் பாதிக்குமேல் குறைந்துவிட்ட காரணத்

[1975 மார்ச் 25]

சினால், தமிழ்நாட்டில் மொத்த உணவுத் தேவையில், இந்த ஆண்டு 20 இலட்சம் டன்களுக்குமேல் பற்றாக்குறை ஏற்படுமென்று அஞ்சுகிறோம்.

தமிழ்நாட்டில் மக்கள் தொகை 4½ கோடி. ஒரு குடும்பத்தில் ஐந்து பேர் என்ற அடிப்படையில் கணக்கிட்டால் சுமார் 90 இலட்சம் குடும்பங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும். சர்க்கரைக் கார்டுகள் வழங்கப்பட்டுள்ள முறையை எடுத்துக் கொண்டால், ஏறக்குறைய 99.8 இலட்சம் குடும்பக் கார்டுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதில் வறட்சியால் பாதிக்கப்படாத பகுதிகளில் பயிர் செய்யும் குடும்பங்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு வேண்டிய உணவுத் தானியங்களை வைத்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம். ஆகவே, அவர்களுக்கு உணவுத் தானியங்களை வழங்கவேண்டிய அவசியம் பொதுவாக இராது. ஆனால், உணவுத் தானிய உற்பத்தி யாளர்களைத் தவிர மற்ற குடும்பங்களுக்கும், குறிப்பாக, நகராட்சி, நகரியம், நகரப் பஞ்சாயத்துப் பகுதிகளில் வசிப்பவர்களுக்கும், வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட கிராம மக்களுக்கும் நாம் உணவுத் தானியங்களை ஓரளவாவது வழங்கவேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

வயது வந்த ஓர் ஆளுக்கு நான் ஒன்றுக்கு 400 கிராம் உணவுத் தானியங்கள் குறைந்தபட்ச தேவையாகும். ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்திற்கு இந்த அடிப்படையில் மாதம் 60 கிலோ உணவுத் தானியங்கள் தேவைப்படும். இதை முழுவதும் பொது விநியோக முறையின் கீழ் வழங்க முடியாது. ஆனால், மாதம் ஒன்றுக்கு 60 கிலோ தேவைப்படும் இடத்தில் ஒரு குடும்பத்திற்கு 20 கிலோவாகிலும் வழங்க நாம் முயலவேண்டும். இதில் 10 கிலோ அரிசி, 10 கிலோ கோதுமை என்று கணக்கிட்டால், நமக்கு மாதம் 98,000 டன் அரிசியும், 98,000 டன் கோதுமையும் தேவைப்படும்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு வரை பொது விநியோக முறையின் கீழ் 37 இலட்சம் கார்டுகளுக்குத்தான் உணவுப் பொருள்கள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. வறட்சி நிலைமையை முன்னிட்டு மேலும் 35 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்தி, மொத்தம் 72 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப்பொருள்கள் வழங்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

1975 மார்ச் 25]

முன்பு நாம் 37 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு வழங்கி வந்த முறையின் கீழேயே நமக்கு மாதம் 55,000 டன் அரிசி தேவைப்படும். அடுத்த குறுவை வரை இந்த ஆண்டில் முதல் 10 மாதங்களுக்கு 5½ இலட்சம் டன் அரிசி தேவைப்படும். ஆகவே, இப்போது நாம் மேலும் 35 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு உணவுப் பொருட்கள் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்த முற்படும்போது பெரும்பாலும் கோதுமையையும் சிறு தானியங்களையும் மட்டும் தான் விநியோகிக்க வேண்டிய நிலையிலுள்ளோம்.

அரிசியைப் பொறுத்தவரையிலே முன்பு நாம் மேற்கொண்டிருந்த குறுகிய விநியோக முறையின் கீழேயே நமக்கு ஐந்தரை இலட்சம் டன் அரிசி பத்து மாதங்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. சாதாரணமாக, நல்ல விளைச்சலிருக்கும்போது, சம்பா, தாளடி, நவரை போன்ற பயிர்களிலிருந்து நாம் இதுவரை கொள்முதல் செய்துள்ள உச்ச அளவு 5.5 இலட்சம் டன்கள். இந்த ஆண்டு சம்பா, தாளடி, விளைச்சல் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாலும், நவரை போன்ற பயிர்களுக்கான வாய்ப்பு மிகக் குறைவாக உள்ளதாலும், நாம் இந்த ஆண்டு சம்பாவினும், தாளடியினும் மூன்று இலட்சம் டன்களுக்கு மேல் கொள்முதல் செய்ய முடியுமென்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இந்த மூன்று இலட்சம் இலக்கை அடைவதற்கும் விவசாயப் பெருமக்களின் முழு மனதான ஒத்துழைப்பு தேவை. இவ்வாறு மூன்று இலட்சம் டன்கள் கொள்முதல் செய்தாலும், 5½ இலட்சம் டன்கள் தேவைப்படும் இடத்தில் இரண்டரை இலட்சத்திற்கு மேலாகத் துண்டு விழும். வறட்சி நிலைமையை முன்னிட்டு, நாம் பொது விநியோக முறையை விரிவுபடுத்த வேண்டிய நிலையில் இருப்பதால், துண்டு விழும் அளவு மேலும் அதிகமாகும். இவற்றை மனதிற்கொண்டு தான் மத்திய அரசு மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு இலட்சம் டன்கள் உணவு தானியங்கள் வழங்கவேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தியுள்ளோம். நம்முடைய வேண்டுகோளின்பேரில், சென்ற ஆண்டு வழங்கிவந்த மாதம் 5,000 டன் கோதுமைக்கு மாறாக, பொது விநியோக முறையின் கீழ், பிப்ரவரி மாதத்தில் 41,000 டன் கோதுமையையும் மார்ச்சு மாதத்தில் 51,000 டன் கோதுமையையும் வழங்க மத்திய அரசு தாராளமாக முன்வந்துள்ள போதிலும், இதுவரை சிறிதளவு அரிசியைக்கூட மத்திய அரசு ஒதுக்கவில்லை என்பது சோர்வளிப்பதாய் உள்ளது. நாம் மத்திய அரசிடமிருந்து இந்த ஆண்டு முதல் பத்து மாதங்களுக்கு ஐந்து இலட்சம் டன் அரிசி கேட்டுள்ளோம். இது கிடைத்தால்தான் நாம் பொது

[1975 மார்ச் 25]

விநியோக முறையை ஓரளவாகிலும் செம்மையாக நடத்த முடியும். ஆக, நம்முடைய பொது விநியோக முறை மக்களுக்கு ஓரளவு நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் செயல்பட வேண்டுமானால், இரண்டு அம்சங்கள் இன்றியமையாதனவாகும். ஒன்று, கொள்முதலில் நாம் வெற்றி காண வேண்டும். இரண்டாவதாக, மத்திய அரசு நமக்கு அளிக்கும் கோதுமைக்கு மேலாக, அக்டோபர் திங்களுக்குள்ளாக ஐந்து இலட்சம் டன்கள் அரிசி வழங்கவேண்டும். நெருக்கடி நிலையின் நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாக நாம் எழுப்பியுள்ள இந்த நியாயமான கோரிக்கையை மத்திய அரசு ஏற்று, ஐந்து இலட்சம் டன்கள் அரிசி வழங்குவதற்கு முன்வரும் என்று நம்புகிறோம்.

அரிசி, கோதுமையைத் தவிர, சிறு தானியங்களையும் வழங்குவதற்காக மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து பெருமளவில் வாங்கி கிராமப் பகுதிகளில் நியாயமான விலைக்கு விற்க அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறது. இவ்வாறு வாங்கும் பணிகளில், கூட்டுறவுச் சங்கங்களும், தமிழ்நாடு சிவில் சப்ளை கார்ப்பரேஷனும் முனைந்து செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்த பத்து மாதங்களில் இரண்டு இலட்சம் டன் அளவில் சிறு தானியங்களை நாம் நம் மாநிலத்தில் விநியோகிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். இப்போதுள்ள நிலைமையின்படி, ஒரு இலட்சம் டன்கள் சிறு தானியங்கள் வெகு விரைவில் கிடைக்குமென்று நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

III கொள்முதல்.

இச் சூழ்நிலையில், நெல் கொள்முதலில் நாம் தீவிரமாகச் செயலாற்றிக் கணிசமான வெற்றி காண்பது இன்றியமையாததாகும்.

விளைச்சல் நிலைமையை மனதிற்கொண்டும், நாம் எய்த வேண்டிய கொள்முதல் இலக்கை மனதிற்கொண்டும், இந்த லெவி விகிதங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. நாம் மேற்கொண்டுள்ள பொது விநியோக முறை முறிந்துவிடாமல் செயல்பட வேண்டுமென்றால் கொள்முதலை தீவிரப்படுத்துவது அவசியமாகிறது. இந்த நிலைமையை விவசாயப் பெருமக்கள் உணர்ந்து, கொள்முதலில் சிரமத்தைப் பார்க்காமல் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். நாம் நிர்ணயித்துள்ள லெவி விகிதங்களுக்கு

1975 மார்ச் 25]

மேலாகவே விளைச்சல் கண்டுள்ள இடங்கள் உள்ளன. அது போலவே, சில இடங்களில் நாம் நிர்ணயித்ததற்குக் குறைவாக விளைச்சல் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். நிலைமையை ஆராய்ந்து ஆங்காங்கு நீக்குபோக்கு காட்டும் அதிகாரம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ளது.

ஆற்றுப்பாசன நிலங்களில் இப்போது அரை ஏக்கர் வரை கொள்முதலிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை ஒரு ஏக்கராவாக உயர்த்த வேண்டுமென்று யோசனை கூறப்படுகிறது. நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள நில உடைமைகளில் நெல் சாகுபடியாகும் உடைமைகள் பற்றிய விவரங்கள் பின்வருமாறு:—

இலட்சம்
உடைமைகள்.

1 ஏக்கரா வரை	9.88
1 ஏக்கராவிற்கு மேல் 3 ஏக்கரா வரை	5.88
3 ஏக்கராவிற்கு மேல் 5 ஏக்கரா வரை	1.36
5 ஏக்கராவிற்கு மேல் 7 ஏக்கரா வரை	0.54
7 ஏக்கராவிற்கு மேல் 10 ஏக்கரா வரை	0.31
10 ஏக்கராக்களுக்கு மேற்பட்ட நிலவுடைமைகள்	0.28

இவை 1968-ம் ஆண்டு புள்ளி விவரங்கள். அதற்குப் பின்பு நிலச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, சிறு உடைமைகளின் எண்ணிக்கை மேலும் உயர்ந்துள்ளது. ஒரு ஏக்கராவிற்கும் அதற்கு குறைவாகவும் உள்ள நிலவுடைமைகள் மொத்த நிலவுடைமைகளில் ஏறக்குறைய பாதியாகும். மேலும் இந்த ஆண்டு வறட்சி நிலைமையின் காரணமாக, பெரிய உடைமையாளரும், முழு அளவில் சாகுபடி செய்ய இயலாமற் போன நிலைமையினால், ஒரு ஏக்கராவுக்கும் குறைவாக சாகுபடி செய்யப்பட்ட உடைமைகளின் எண்ணிக்கை இன்னும் உயரும். அவை அனைவற்றிற்கும் கொள்முதலிலிருந்து விலக்கு அளித்துவிட்டால், கொள்முதலில் நாம் வெற்றி காண முடியாது. மேலும், விவசாயப் பெருமக்களின் சொந்த உபயோகத்திற்கான தானியங்கள், விதை, கூலி இவற்றிற்கான தேவைகள், ஆகியவற்றை அவர்களிடமே

[1975 மார்ச் 25]

விட்டு விட்டு, எஞ்சியதைத்தான் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படை வகுக்கப்பட்டுள்ளதால், ஒரு ஏக்கரா வரை விலக்கு அளிப்பது இயலாததொன்றாகும்.

சென்ற ஆண்டு குறுவையின்போது நாம் கொள்முதலுக்காக கீழ்க்கண்ட விலைகளை நிர்ணயித்தோம்:—

மோட்டா ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 85.

நடுத்தர ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 90.

சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 95.

மிக சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 98.

இந்த விலைகள் 1974-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் அறிவிக்கப்பட்டன. மத்திய அரசு இந்த விலை நிர்ணயத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத காரணத்தால், 26—11—1974 முதற்கொண்டு இந்த கொள்முதல் விலைகளை குறைத்து நிர்ணயிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்ட கொள்முதல் விலைகள் பின் வருமாறு:—

மோட்டா ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 74.

நடுத்தர ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 78.

சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 83.

மிக சன்ன ரகம் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூ. 86.

இந்த விலைகள்தான் இப்பொழுதும் செல்பட்டு வருகின்றன.

விலைகளை உயர்த்தி நிர்ணயிக்க நமக்கு அதிகாரம் இல்லாத காரணத்தினாலும், விவசாயிகளை மேலும் ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று இந்த அரசு விரும்பிய காரணத்தினாலும், இந்த ஆண்டு சம்பா கொள்முதலுக்கு, இந்த விலைகளுக்கு மேலாக, குவிண்டாலுக்கு ரூ. 15 வழங்க தமிழக அரசு முன்வந்துள்ளது. இதில் ரூ. 10 விவசாயிகளுக்கு ஊக்குவிப்பு போனஸ் ஆகவும், ரூ. 5 நெல்லை கொண்டு வருவதற்கு போக்குவரத்து செலவாகவும், விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறாக மோட்டா ரகத்திற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையான ரூ. 74 உடன் ரூ. 15-யையும்

1975 மார்ச் 25]

சேர்த்து ஒரு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 89 வழங்கப்படுகிறது. அதே போல நடுத்தர ரகத்திற்கு ரூ. 93-ம், சன்ன ரகத்திற்கு ரூ. 98-ம், மிக சன்ன ரகத்திற்கு ரூ. 101-ம் இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. விவசாயிகளுக்கு நியாயமான விலை வழங்க வேண்டிய அவசியம், அனைத்து இந்திய அடிப்படையில் மத்திய அரசு நிர்ணயிக்கும் விலைகளுக்கு கட்டுப்படவேண்டிய நிர்ப்பந்தம், நம்முடைய நிதி நிலைமை ஆகிய அனைத்தையும் மனதில் கொண்டு தமிழக அரசு நிர்ணயித்துள்ள இந்த விலைகளை விவசாய பெருமக்கள் ஏற்றுக் கொண்டு, அரசின் நல்லெண்ணத்தை பாராட்டி, கொள்முதலை வெற்றிகரமாக நடத்தி தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உணவுக் கடத்தல் தடுப்பு நடவடிக்கைகள்

இன்றைய நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து மற்ற மாநிலங்களுக்கு உணவுப் பொருட்கள் கடத்திச் செல்லப் படுவது சமூக விரோத செயலாகும். இதை தடுப்பதற்கு உணவு புலனாய்வுத் துறையினர் உன்னிப்பாக செயலாற்றி வருகின்றனர். 1974-75 ஆம் ஆண்டு இதுவரை சுமார் 12,000 குற்றங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு விசாரணைக்குப் பின் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப் பட்டது. உணவுக் கட்டுப்பாடு விதிகளை மீறிய குற்றங்களில் ஈடுபட்டவர்களிடமிருந்து சுமார் 5,000 டன் அரிசி கைப்பற்றப் பட்டது. 250-க்கு மேற்பட்ட லாரிகளும், சுமார் 70 காரர்களும் மற்ற வாகனங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. ரயில் வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் கடத்திச் செல்வதை தடுப்பதற்குக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவினர் பணியைத் தீவிரப்படுத்த, இத்துறையின் தலைமை அதிகாரியாக, சிறப்பு இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு முன்னெச்சரிக்கையாகவும் முனைப்பாகவும் தடுப்பு நடவடிக்கைகளை காவல் துறை அதிகாரிகளும் மற்றவர்களும் எடுத்து வந்த போதிலும், இன்றைய சூழ்நிலையில் உணவுக் கட்டுப்பாட்டு விதிகளை மீறி மாநிலத்தை விட்டு எடுத்துச் செல்வது மக்களுக்கு துரோகம் செய்வதாகும் என்ற உணர்வு பொதுமக்கள் அனைவருக்கும் ஏற்பட்டால்தான் இப்பணியில் நாம் வெற்றி காண முடியும்.

IV. விநியோகம்

ரூ. 74-க்கு நெல்லை வாங்கி கிலோ ரூ. 1.80-க்கு அரிசியை அரசு விற்கிறது என்று சிலர் குறைபட்டுக் கொள்கிறார்கள். நெல்லை கொள்முதல் செய்து கிராமத்திலிருந்து கிடங்குக்கு எடுத்துச்

[1975 மார்ச் 25]

செல்ல வேண்டும். கொள்முதல் செய்யும் செலவை ஏற்க வேண்டும். மூன்று குவிண்டால் நெல்லிலிருந்து இரண்டு குவிண்டால் அரிசி தான் கிடைக்கும். நெல்லுக்கு அரவை கூலி தரவேண்டும். சாக்குகளின் விலை இப்பொழுது உயர்ந்துள்ளது. நெல் பிடித்து இருப்பு வைக்கும் சாக்குகளில் தேய்மானம் ஏற்படுகிறது. அரைத்த அரிசியை பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கும், மாவட்டங்களில் விநியோகம் நடத்தும் பல்வேறு இடங்களுக்கும், எடுத்துச் செல்வதற்கான போக்குவரத்துச் செலவை மேற்கொள்ள வேண்டும். கொள்முதல் செய்யும் நெல்லை இருப்பில் வைக்கும்பொழுது, காய்ச்சல்பாட்டின் காரணமாக குறைவு ஏற்படுகிறது. அரிசியை கிடங்கில் சேமித்து வைத்திருக்கும் கட்டத்திலும், ரயில் மூலமாகவும், லாரிகள் மூலமாகவும் பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கும் மாவட்டங்களில் பல்வேறு விநியோக முனைகளுக்கும், எடுத்துச் செல்லும் கட்டத்திலும், சேதாரம் ஏற்படுகிறது. கொள்முதல் செய்வதற்கு நாம் செலவு செய்யும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து கடனாகப் பெறுகிறோம். அக்கடனுக்கு வட்டி செலுத்த வேண்டும். நம்முடைய மாநிலம் முழுவதும் பரவலாக ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களில் லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளிடமிருந்து கொள்முதல் செய்து, ஆலைகளுக்கு எடுத்துச் சென்று அரைத்து, மீண்டும் பல்வேறு கிராமங்களில் விநியோக முனைகளுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு மிக விரிவான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இதற்கான நிர்வாகச் செலவுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மொத்த விநியோகம் செய்யும் பொறுப்பையும் சில்லரை விற்பனை செய்யும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கும் மற்ற நிறுவனங்களுக்கும் அவர்கள் செலவுக்கு ஒரு தொகை அளிக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் கணக்கிட்டு பார்க்கும்பொழுது ரூ. 74-க்கு ஒரு குவிண்டால் நெல்லை வாங்கி கிலோ ரூ. 1.80-க்கு அரிசியை விற்று வந்தபோது நமக்கு வரவும் செலவும் ஏறக்குறைய ஈடுகட்டி வந்தன என்பது தெளிவாகும். இப்பொழுது ரூ. 74-க்கு மேலாக ரூ. 15 விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து வருகிறோம். அந்த கூடுதல் செலவை ஏற்கும்பொழுதும் கூட நாம், அரிசி சில்லரை விற்பனை விலையை உயர்த்தவில்லை.

பொது விநியோக முறையின் கீழ் குடும்பக் கார்டுகளின் பேரில் நாம் வழங்கி வரும் உணவுப் பொருட்கள் நகர்ப் பகுதிகளிலும் கிராமப் பகுதிகளிலும் மக்களுக்கு ஒழுங்காகவும் சிரமமின்றியும்

1975 மார்ச் 25]

கிடைப்பதற்கு வகை செய்ய ஏறத்தாழ 9,000 சில்லரை விற்பனை முனைகள் ஆங்காங்கு திறக்கப்பட்டுள்ளன. சிவில் சப்ளை கார்ப்பரேஷன் நடத்தும் கடைகள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நடத்தும் கடைகள் ஆகியவற்றின் மூலமாக இந்த விநியோகம் நடந்து வருகிறது. தனியாரிடமிருந்து இப்பொறுப்பை எடுத்து சிவில் சப்ளை கார்ப்பரேஷனிடமும், கூட்டுறவுச் சங்கங்களிடமும் ஒப்படைப்பதே அரசின் கொள்கை. இது இப்பொழுது பெரும்பாலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. கிராமப் பகுதிகளில் இயன்றவரை ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கு ஒரு கடையும், அல்லது அருகாமையிலுள்ள ஒன்று அல்லது இரண்டு கிராமங்களுக்கு ஒரு கடையும் திறக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த இரண்டு நிறுவனங்களின் கடைகள் இயங்காத இடத்தில், அவசியம் ஏற்படும்போது, ஊராட்சி அமைப்புகளையும் கிராம பொதுமக்கள் குழுக்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்றும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கு யோசனை கூறப்பட்டுள்ளது.

சென்னை நகரத்தை பொறுத்தவரையிலே தனியார் நடத்தி வந்த கடைகள் அடியோடு அகற்றப்பட்டு கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைகள் மூலமாகவும் சிவில் சப்ளை கார்ப்பரேஷன் கடைகள் மூலமாகவும்தான் இப்பொழுது விநியோகம் நடந்து வருகிறது. முன்பு ஐயாயிரம், ஏழாயிரம் அளவில் அட்டைகள் ஒரு கடைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நிலைமையை மாற்றி, இப்பொழுது ஒரு கடைக்கு இரண்டாயிரம் அட்டைகளுக்கு மேற்படாமல் ஒதுக்கி வருகின்றோம். இதனால் இக்கடைகளுக்கு முன்பு நீண்டு வந்த கியூ வரிசைகள் நீக்கப்பட்டு இப்பொழுது விநியோகம் சீராகவும் சிரமமின்றியும் நடந்து வருகின்றது.

கோதுமை.—மத்திய அரசு தமிழ்நாட்டிற்கு ஒதுக்கிடும் கோதுமையின் அளவு மிகக் கணிசமாக உயர்ந்துள்ளது. மார்ச் மாதத்திற்கு பொது விநியோக முறையின்கீழ் 51,000 டன் கோதுமை ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது தவிர தமிழகத்திலுள்ள 26 அலைகளுக்கு கோதுமைப் பொருள்கள் தயாரிப்பதற்காக மாதம் 9,000 டன் கோதுமையும் வழங்கப் படுகிறது. பொது விநியோக முறையின்கீழ் ஒதுக்கப்படும் கோதுமை முழு கோதுமையாக குடும்பக்கார்டுகளின் பேரில் மக்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. மாதம் ரூ. 500-க்கு மேல் வருமானமுள்ளவர்களுக்கும் எல்லா மூலட்டங்களிலும்

[1975 மார்ச் 25]

தாராளமாக கோதுமை வழங்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. சென்னை நகரில் இந்த பிரிவினருக்கு குடும்பத்திற்கு மாதம் 10 கிலோ கோதுமை மார்ச் மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து வழங்கப்படுகிறது.

ஆலைகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் கோதுமையிலிருந்து மைதா, ரவை, ஆட்டா, கோதுமைத் தவிடு போன்ற பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. ஒரு டன் கோதுமையை அரைத்தால் அதிலிருந்து 55 விழுக்காடு மைதாவும், 15 விழுக்காடு ரவையும், 8 விழுக்காடு ஆட்டாவும், 22 விழுக்காடு தவிடும் நமக்கு கிடைக்கின்றன. மைதா, ரவை ஆகியவற்றின் உற்பத்தியை அதிகரித்து, ஆட்டா, தவிடு போன்றவற்றின் உற்பத்தியை எந்த அளவிற்கு குறைத்துக் கொள்ள முடியும் என்றும் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பொருட்கள் பொது விநியோக முறையின்கீழ் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

கோதுமை தவிட்டின் விலை முன்பு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 90 ஆக இருந்தது. இது சற்று மிகையாகவுள்ளது என்று பொது மக்களிடமிருந்து முறையீடுகள் வந்ததையொட்டி மார்ச் மாதத்திலிருந்து கோதுமை தவிட்டின் விலை குவிண்டாலுக்கு ரூ. 80 ஆக குறைக்கப்பட்டுள்ளது.

சர்க்கரை.—தமிழ்நாட்டில் 16 சர்க்கரை ஆலைகளும், பாண்டிச்சேரி மாநிலத்தில் ஒரு ஆலையும் இயங்கி வருகின்றன. இந்த 17 சர்க்கரை ஆலைகளில் ஆண்டுக்கு உற்பத்தியாகும் மொத்த சர்க்கரையின் அளவு சுமார் 4 லட்சம் டன்னுக்கு மேலாகும்.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்டுள்ள குடும்பக் கார்டுகளின் பேரில் விநியோகம் செய்வதற்கு நமக்கு மாதம் தேவைப்படுவது 15,000 டன்கள் ஆகும். 1974 ஆம் ஆண்டு முதல் 6 மாதங்களில் மாதம் ஒன்றுக்கு 10,550 டன்கள் லெவி சர்க்கரையை ஒதுக்கீடு செய்து வந்த மத்திய அரசு ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டு 9,481 டன்கள்தான் ஒதுக்கீடு செய்து வருகிறது. இந்த ஒதுக்கீட்டை உயர்த்தி தமிழ்நாட்டில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையில் பாதியை தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று அரசு விரும்புகிறது. நம் மாநிலத்திற்கு சர்க்கரை ஒதுக்கீட்டை மத்திய அரசு உயர்த்த வேண்டுமென்று மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

1975 மார்ச் 25]

நாட்டில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையில் 70 விழுக்காட்டை லெவி சர்க்கரையாக பொது விநியோகத்திற்கு ஒதுக்கி செய்து 30 விழுக்காட்டை வெளிச் சந்தையில் ஆலைகள் விற்றுக் கொள்ள மத்திய அரசு அனுமதி அளித்து வந்தது. அண்மையில் வெளிச் சந்தை ஒதுக்கீட்டை 30-லிருந்து 35 விழுக்காடாக மத்திய அரசு உயர்த்தி விட்டது. இதன் விளைவாக லெவி விலையில் பொது மக்களுக்கு கிடைக்கும் சர்க்கரை அளவு குறைந்து விடக்கூடும் என்று மாநில அரசு அஞ்சுகிறது.

பயறு வகைகள்.—நமது மாநிலத்தில் பயறு வகைகளின் உற்பத்தி குறைவாகவே உள்ளது. கீழ்க்கண்ட அட்டவணை, பயறு வகைகளில் நமது தேவை, உள்ளூரில் உற்பத்தியாகும் அளவு, ஏனைய அன்டை மாநிலங்களிலிருந்து இறக்குமதியாகும் அளவு, ஆகிய விபரங்களைக் காட்டும்:—

	உள்ளூர் உற்பத்தி	இறக்குமதி. (டன்களில்)	உபயோக அளவு.
துவரையும், துவரம் பருப்பும் ..	59,000	65,000	124,000
உளுந்து, பச்சைப்பயறு, அதன் பருப்பு வகைகளும் ..	155,000	50,000	205,000
கொண்டைக்கடலையும், கடலைப் பருப்பும் ...	6,000	240,000	246,000
	220,000	355,000	575,000

பெரும்பான்மையான அளவு இறக்குமதியையே நாம் நம்பி இருக்க வேண்டியுள்ளதாலும், இப்பருப்பு வகைகளுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்து கட்டுப்பாடு விதித்தால் வெளியிடங்களிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வணிகர்கள் மறுப்பர் என்ற காரணத்தாலும் இப்பொருட்களுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்ய இயலவில்லை.

மண்ணெண்ணெய்.—இந்திய அரசு நமக்கு மாதந்தோறும் சராசரியாக 23,000 மெட்ரிக் டன் மண்ணெண்ணெய் ஒதுக்கி செய்து வருகிறது. இது சற்றேறக்குறைய நமது தேவைக்குப்

[1975 மார்ச் 25]

போதுமானதாகும். மண்ணெண்ணெய் தற்போது தட்டுப்பாடில்லாமல் கிடைத்து வருகிறது. மொத்த விற்பனையாளர்கள், சில்லறை விற்பனையாளர்கள் ஆகியோரின் விற்பனையைக் கண்காணிப்பதன் மூலமும் விலைக்கட்டுப்பாட்டைக் கண்டிப்பாகச் செயல்படுத்துவதன் மூலமும் நிலைமை சீராகவுள்ளது.

Va. தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம்.

அரசுத் துறையில் சாதாரணமாக நடைமுறையில் காணப்படும் இடையூறுகள், அரசு வாணிகத் துறையின் செயலாற்றல் தன்மையைப் பாதிக்கக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் ஏற்கெனவே உணவு வழங்குத் துறையினரால் நிர்வாகம் செய்யப்பட்டு வந்த கொள்முதல், சேமிப்பு, விநியோகம் ஆகியவற்றை மேலும் சிறந்த முறையில் செயலாற்றும் நோக்கத்துடன், போதுமான அதிகாரங்கள் கொண்ட ஒரு தனி நிறுவனம் ஏற்படுத்துவது என்று தமிழக அரசு முடிவு செய்தது. அதன் அடிப்படையில் 1956-ம் ஆண்டு கம்பெனி சட்டத்தின் கீழ் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் (தமிழ்நாடு சிவில் சப்ளை கார்ப்பரேஷன்) 24—4—1972-ல் பதிவு செய்யப்பட்டு, 1—7—1972 முதல் செயல்பட்டு வருகின்றது. இந்த நிறுவனமானது, முழுவதும் அரசுக்குச் சொந்தமானதாகும்.

இவ்வாணிபக் கழகத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 3 கோடியாகும். செலுத்திய மூலதனம் ரூ. 100.05 இலட்சங்களாகும்.

இக்கழகத்தின் வாணிபத் திட்டங்களுக்காக கடன் வசதி, 30 கோடி ரூபாய் அளவில் வங்கிகள் மூலமாக மாநில அரசின் பொறுப்பு உறுதியின் பேரில் பெறப்பட்டுள்ளது.

1974-75-ம் ஆண்டு இவ்வாணிபக் கழகத்தின் முக்கிய சாதனைகள் கீழே கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அரிசி, நெல்.—மாநில அரசின் சார்பாக, தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் நெல், அரிசி ஆகியவற்றை லெனி முறை

1975 மார்ச் 25]

மூலமாகவும் வெளிச் சந்தையில் வாங்குதல் மூலமாகவும் கொள்முதல் செய்து வருகின்றது.

சென்னை நகரம், கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி மாவட்டம் எல்லையோரப் பகுதிகள் ஆகிய இடங்களில் பொது விநியோக முறையின் கீழ் (Informal Distribution Scheme) மாத வருமானம் ரூ. 300-ம் அதற்குக் குறைவாகவும் உள்ள அட்டைதாரர்களுக்கு இலாப நட்டமில்லாத விலையில் அரிசியை இவ்வாணிபக் கழகம் விநியோகம் செய்கின்றது. அத்திட்டத்தின்கீழ் விநியோகம் பெற்று வரும் அட்டைதாரர்களின் எண்ணிக்கை கீழ்க்கண்டவாறு கும்:—

(1) சென்னை நகரம்	4.10 லட்சம்
(2) கோயம்புத்தூர்	1.03 லட்சம்
(3) கன்னியாகுமரி எல்லையோரப் பகுதிகள்.	1.03 லட்சம்

கடந்த ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் முதல் வெளிச் சந்தையில் அரிசி விலையானது படிப்படியாக உயர்ந்ததின் காரணமாக, சென்னை, கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி மாவட்ட எல்லையோரப் பகுதிகளில் மாத வருமானம் ரூ. 301-லிருந்து ரூ. 499 வரை உள்ள 138,000 குடும்பக் கார்டுகளுக்கும் லாப நட்டமில்லாத விலையில் அரிசியை வழங்கவும், மற்ற மாவட்டங்களில் வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளிலும், தொழிலாளர், நெசவாளர், அதிகம் வசிக்கும் பகுதிகளிலும், நியாய விலையில் அரிசி வழங்கவும் அரசு முடிவு செய்தது. அதன் காரணமாக ஏற்கெனவே மாதம் 12,000 டன் என்ற அளவில் அரிசி விநியோகம் செய்யப்பட்டு வந்த நிலைமை மாறி, ஏறக்குறைய 55,000 டன் வழங்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியது. எனவே கொள்முதலை தீவிரப்படுத்த வேண்டி உற்பத்தியாளர் லெவி முறையை படிப்படியாக எல்லா மாவட்டங்களிலும் அரசு கொண்டுவந்தது. மாநில அரசின் ஏகப் பிரதிநிதியாக கொள்முதல் பணியை இவ்வாணிபக் கழகம் மேற்கொண்டது.

[1975 மார்ச் 25]

1974-ம் ஆண்டு சம்பா பட்டத்தில் இவ்வாணிபக் கழகம் 128,295 மெட்ரிக் டன் அரிசி கீழ்க்கண்டவாறு கொள்முதல் செய்தது :—

லெவி	78,195
------	--------

வெளிச்சந்தை	50,100
-------------	--------

1,28,295

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் உணவு வழங்குத் துறையினரால் சம்பா பட்டத்தில் கொள்முதல் செய்யப்பட்ட அரிசி, நெல் கீழ்க்கண்டவாறாகும் :—

1972	1,09,883
------	----------

1973	1,12,284
------	----------

1974-ம் ஆண்டு குறுவைப் பட்டத்தின் போது, எல்லா மாவட்டங்களிலும் 147,649 மெட்ரிக் டன் அரிசிக்குச் சமமான நெல் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. கடந்த ஆண்டுகளில் உணவு வழங்குத் துறையினர் குறுவைப் பட்டத்தில் கொள்முதல் செய்ததின் விபரம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

1972	22,000
------	--------

1973	17,079
------	--------

1975 ம் ஆண்டு சம்பா பட்டத்தில் 11-3-1975-ம் தேதி வரை 1,85,066 டன் அரிசிக்குச் சமமான நெல் கொள்முதல் செய்யப் பட்டுள்ளது.

இவ்வாணிபக் கழகம் கொள்முதல் பொறுப்பை ஏற்றதிலிருந்து, அதில் தேவையான ஊக்கம் காட்டி, கொள்முதலை தீவிரப்படுத்தி யுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

சென்னை நகரம் மற்றும் கோயம்புத்தூர், சேலம் ஆகிய நகரங்களில் பொது மக்களுக்கு விநியோகம் செய்வதற்காக 10,000 டன் பச்சரிசி ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்தும், 5,000 டன் அரிசிக்குச் சமமான நெல் கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து கடனாகவும்

1975 மார்ச் 25]

பெறப்பட்டு 1974-ம் ஆண்டில் விநியோகம் செய்யப்பட்டது. இவ்வாணிபக் கழகம் இவற்றைக் குறுகிய காலத்தில் இரு மாநிலங்களிலிருந்து கொணர்ந்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

பதன் செய்தல்.—கொள்முதல் செய்யப்பட்ட நெல்லைப் பதன் படுத்த 13 நவீன அரிசி ஆலைகள் வாணிபக் கழகத்தினால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும் பொது விநியோகத்திற்குத் தேவையான அரிசி முழுவதையும் இந்த நவீன ஆலைகளில் அரைவை செய்யப் போதுமான அரைவைத் திறன் இல்லாத காரணத்தினால், பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் தனியார்க்குச் சொந்தமான அரிசி ஆலைகளையும், கூட்டுறவு துறையில் உள்ள அரிசி ஆலைகளையும், வாணிபக் கழகத்திற்குச் சொந்தமான நெல்லை அரைவை செய்ய முகவராக நியமனம் செய்துள்ளது. அவர்களிடமிருந்து காப்புத் தொகை பெறப்படுவதோடு, அரைவைக்குத் தரப்படும் நெல், அரிசி ஆலையின் உரிமையாளர், வாணிபக் கழகத்தின் அலுவலர் ஆகிய இருவரின் கூட்டுப் பொறுப்பில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 1973-74-ம் ஆண்டில் 57 ஆக இருந்த முகவர்களின் எண்ணிக்கை 600-க்கு மேலாக அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அரைவைத் திறனும் மாதமொன்றுக்கு 12,000 டன் என்றிருந்தது. இன்று 1,43,975 டன் என உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாடு துகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு, ஏற்கெனவே கூட்டுறவுத் துறையில் இயங்கி வந்த 13 நவீன அரிசி ஆலைகளையும் வாணிபக் கழகத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அந்த ஆலைகள் தம் முழுத் திறனுக்குச் செயல்படும் வண்ணமும் தரமான அரிசியை உற்பத்தி செய்யவும் வாணிபக் கழகம் கீழ்க்கண்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

1. ஒவ்வொரு ஆலையிலும் நாள் ஒன்றுக்கு மூன்று முறை வேலை செயல்படுத்துவதற்காகக் கூடுதல் பணியாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

2. கொதிகலன், உலர்த்தல் சாதனம் ஆகியவற்றில் காணப்பட்ட குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டன.

3. கூடுதலான அரைவைக் கருவிகள் பொருத்தப்பட்டன.

[1975 மார்ச் 20]

4. நவீன அரிசி ஆலைகள் செயல்படும் தன்மையை உன்விப்பாகவும் சீரிய முறையிலும் கண்காணிக்க மூன்று தனிப் பொறியாளர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். மேற்கண்ட நடவடிக்கைகளின் விளைவாக, உற்பத்தித் திறனும், அரிசியின் தரமும் உயர்ந்துள்ளன.

சேமிப்பு.—பொது விநியோகத்திற்கென கொள்முதல் செய்யப்படும் உணவுப்பொருள்களைத் தக்க முறையில் சேமித்து வைப்பது மிக்க அவசியமாகும். இதற்கென, இவ்வாணிபக் கழகம் தனக்குச் சொந்தமான கிடங்குகளையும், மாநில, மத்திய சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தமான கிடங்குகளையும், அத்தகைய கிடங்குகள் இல்லாத இடங்களில் தனியார்க்குச் சொந்தமான கிடங்குகளையும் பயன்படுத்தி வருகின்றது. தற்போதுள்ள சேமிப்பு வசதிகளின் விபரம் கீழ்க்கண்டவாறாகும்.

(கொள்ளளவு
மெட்ரிக் டன்களில்.)

1. சொந்த கிடங்குகள்	...	34,020
2. தனியார்க்குச் சொந்தமான வாடகைக் கிடங்குகள்		26,664
3. தமிழ்நாடு சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம்.		88,280
4. மத்திய சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம் ...		1,16,810
5. இந்திய உணவுக் கழகம்	...	5,350

சேமிப்பு வசதிகளை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியத்தின் காரணமாக வாணிபக் கழகமானது தனக்குச் சொந்தமான முறையில் கிடங்குகளைக் கட்டுவதற்காக ஒரு நிர்வாகப் பொறியாளரையும் அவருக்குத் துணையாக இதர பல பொறியாளர்களையும் கொண்ட ஒரு நிர்மாணப் பிரிவு தலைமை அலுவலகத்தில் செயல்பட்டு வருகிறது. ரூ. 9 கோடி செலவில் அடுத்த ஐந்தாண்டு காலத்தில் 3 இலட்சம் டன் சேமிப்பு வசதியை உருவாக்குவதற்கென திட்டம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

1975 மார்ச் 25]

தற்போது சென்னை நகரில் 6,600 டன் சேமிப்பு வசதி கொண்ட மூன்று கிடங்குகளுக்கான திட்டம் அனுமதிக்கப்பட்டு, ஒரு கிடங்கின் வேலை முடிவுற்று, மற்றொன்றின் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாவது கிடங்கின் வேலை விரைவில் துவங்கப்படும். இதுதவிர, நவீன அரிசி ஆலைகள் உள்ள செய்யாறு, பட்டுக்கோட்டை, கும்பகோணம், மன்றார்குடி, தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் 22,600 டன் சேமிப்பு வசதிகள் கொண்ட கிடங்குகள் கட்டும் பணி நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்கு எதிர்பார்க்கப்படும் செலவு ரூ. 56 இலட்சங்களாகும். மேலும் செங்கல்பட்டு, கள்ளக்குறிச்சி ஆகிய இடங்களில் உள்ள நவீன அரிசி ஆலைப் பகுதிகளில் 5,000 டன் சேமிப்பு வசதி கொண்ட கிடங்குகள் ரூ. 12 இலட்சம் செலவில் அமைக்கும் பணி விரைவில் துவங்கப்பட வருகின்றது.

விநியோகம்.—மக்களுக்குத் தேவையான இன்றியமையாப் பண்டங்களின் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் வாணிபக் கழகம் சில்லறை விற்பனை நிலையங்களை நடத்தி வருகின்றது. சென்னை நகரில் ஏற்கனவே செயல்பட்டு வந்த தனியார் சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுக்கு மாற்றாகக் கூட்டுறவு மற்றும் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் ஆகியவற்றின் சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாக, இப்பண்டங்களை வழங்க வேண்டுமென்று அரசு எடுத்த முடிவையொட்டி, இக் கழகம் 204 சில்லறை விற்பனை நிலையங்களைக் குறுகிய காலத்தில் ஏற்படுத்தி 1—12—1974 முதல் செயல்படுத்தி வருகின்றது. மேலும், ஏற்கெனவே அதிக அளவில் உணவுப் பங்கிடு அட்டைகள் இணைக்கப்பட்டிருந்ததால், சில்லறை விற்பனை நிலையங்களிலிருந்த கூட்ட நெரிசலைத் தவிர்க்கவும், மக்களுக்கு வசதிகளை மேலும் அதிகப்படுத்தவும், ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் 2,000 அட்டைகளுக்கு அதிகப்படாவண்ணம் ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டு மேலும் பல புதிய சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் காரணமாக இக்கழகத்திற்கு செலவு அதிகம் ஏற்படினும், பொது மக்களின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி வருகின்றது.

தற்போது சென்னை நகரம் மற்றும் புறநகர் பகுதிகளில் 270 சில்லறை விற்பனை நிலையங்களையும், மற்ற மாவட்டங்களில் 182 சில்லறை விற்பனை நிலையங்களையும் இவ்வாணிபக் கழகம் நடத்தி வருகின்றது.

[1975 மார்ச் 25]

கோதுமை, கோதுமைப் பொருள் விநியோகம்.--1974-75-ம் ஆண்டில் இம் மாநிலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட 1,38,925 டன் லெளி கோதுமையை இவ்வாணிபக் கழகம் கையாண்டு பொதுமக்களுக்கு வழங்கி வருகின்றது. மேலும் வட இந்திய மாநிலங்களில் 5,005 டன் கோதுமையை நேரிடையாகக் கொள்முதல் செய்து இங்கு கொணர்ந்து சுத்தம் செய்யப்பட்ட முழு கோதுமையாகவும், அரைவை செய்து மைதா, ரவை போன்ற பொருள்களாகவும் விநியோகம் செய்தது.

மத்திய அரசு, தமிழ்நாட்டில் உள்ள கோதுமை அரைவை ஆலைகளில் கோதுமைப் பொருள்களாக அரைப்பதற்கென கடந்த ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் ஜூன் மாதம் வரை 23,075 டன் கோதுமையை வழங்கியது. அதன்பின் கோதுமை கொள்முதல் கொள்கையில் மத்திய அரசு மேற்கொண்ட புதிய முடிவின் காரணமாக ஜூலை 74 முதல் செப்டம்பர் வரை மாவு ஆலைகளுக்கென கோதுமையை இம் மாநிலத்திற்கு வழங்கவில்லை. ஆனால் திரும்பவும் அக்டோபர் 74 முதல் மார்ச்சு 75 வரை 54,000 டன் கோதுமையை சுற்று அதிக விலையில் (குவிண்டாலுக்கு ரூ. 170) வழங்கியுள்ளது. இதன் மூலம் கிடைக்கும் மைதா, ரவை, ஆட்டா ஆகிய பொருள்கள் அனைத்தையும் இவ்வாணிபக் கழகம் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றை மாநிலம் முழுவதும் உணவு வழங்குத் துறையினரால் அனுமதிச் சீட்டு வழங்கப்பட்டவர்களுக்கு விநியோகம் செய்கின்றது. மேலும் குடும்பக் கார்டு வைத்திருப்பவர்களுக்கும் மைதா, ரவை, ஆட்டா போன்ற பொருள்கள் வழங்கப் படுகின்றன.

சர்க்கரை.—1974-75-ம் ஆண்டு மத்திய அரசு இம் மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கீடு செய்த 1,16,473 மெட்ரிக் டன் சர்க்கரையை இவ்வாணிபக் கழகம் கையாண்டு பொதுமக்களுக்கு விநியோகம் செய்தது.

மேலும் பரீட்சார்த்த அடிப்படையில் கிடங்குகளிலிருந்து சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுக்கு சர்க்கரை வழங்குவதற்கு மாற்றாக, கிராமங்களில் நேரிடையாக சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுக்கு கொண்டு சென்று வழங்கும் முறை வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1975 மார்ச் 25]

பருப்பு வகைகள்.—இம் மாநிலத்தில் பயிறு வகைகளில் நிலவி வரும் பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்கும், விலை ஏற்றத்தைத் தடுத்து சீரான நிலையில் வைக்கவும், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில், உளுந்து, துவரை, கடலை போன்ற பருப்பு வகைகள் 4,610 மெட்ரிக் டன் வெளிமாநிலங்களில் கொள்முதல் செய்யப்பட்டு, சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாக பொதுமக்களுக்கு குடும்பக் கார்டு அடிப்படையில் வழங்கப்படுகிறது.

கடலை எண்ணெய்.—மாநில அரசின் லெவி கொள்முதல் திட்டப் படி இவ்வாணிபக் கழகமானது 6,001 மெட்ரிக் டன் கடலை எண்ணெயையும், 6,286 மெட்ரிக் டன் கடலை பருப்பையும், ரூ. 5.34 கோடி முதலீட்டில் கொள்முதல் செய்தது.

கடலை எண்ணெயை பொதுமக்களுக்கு உணவுப் பங்கீடு அட்டையின் அடிப்படையில் வழங்கி வருகிறது. மேலும், அதில் 1,101 டன் எண்ணெய் சுத்தம் செய்யப்பட்டு, மலிவு விலையில் வாணிபக் கழகத்தின் சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாகவும் கூட்டுறவு சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் மூலமாகவும் விநியோகிக்கப்படுகிறது.

சிறு தானியங்கள் கொள்முதல்.—1974-75-ம் ஆண்டில் இந்திய உணவுக் கழகத்திடமிருந்து 4.981 டன் மைலோ வாங்கப்பட்டு பொது மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

மாநிலத்தில் தற்போது பல்வேறு மாவட்டங்களில் நிலவிவரும் கடும் வறட்சியின் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுப் பற்றாக்குறையைப் போக்க, கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம், மக்காச் சோளம் போன்ற சிறுதானியங்கள் வெளி மாநிலங்களில் வெளிச் சந்தையில் இதுவரை ஏறக்குறைய 1,15,000 டன் வாங்குவதற்கு உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தானியங்கள் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து துரிதமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தரக் கட்டுப்பாடு.—இவ்வாணிபக் கழகம் கையாளுகின்ற உணவுப் பொருள்களின் தரத்தை மேம்பாடு செய்யவும், உணவுப் பொருள்களின் தன்மை கெடாமல் பாதுகாக்கவும், தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இம்மாநிலம் நான்கு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் உணவு, விவசாயத் துறையில் அனுபவம் பெற்றுள்ள தொழில் நுட்ப அலுவலர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டு, இப்பணி சீராக நடைபெறுவதைக் கண்காணிக்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

[1975 மார்ச் 25]

சென்னை நகரில், அரிசி, மற்றும் இதர உணவுப் பொருள்களின் தரத்தைக் கண்காணிக்க ஒரு மத்திய ஆய்வுக் கூடம் அமைக்கப்பட்டு சிறந்த முறையில் செயல்படுகிறது.

மொத்த விற்பனை.—தமிழ் நாடு நுகர் பொருள் வாணிபக் கழகத்தின் மொத்த விற்பனை நடப்பு நிதியாண்டு உட்பட கடந்த மூன்றாண்டுகளில் கீழ்க்கண்டவாறாகும்:—

	(ரூ. கோடியில்)
1972-73	11.82
1973-74	49.00 (மதிப்பீடு)
1974-75	130.00 (மதிப்பீடு)

இவ்வாணிபக் கழகம் துவங்கப்பட்ட காலத்தில் விற்பனை ரூ. 11 கோடி என்று இருந்த நிலை, புதிதாக மேற்கொண்ட வாணிபத் திட்டங்களினாலும், ஏற்கனவே செயல்பட்டு வந்த திட்டங்களின் வளர்ச்சியினாலும், ஏறக்குறைய 12 மடங்காக இன்று ரூ. 130 கோடி என்ற அளவில் விற்பனை பெருகியுள்ள நிலை கவனிக்கத்தக்கது. மக்களின் உயிர்நாடியான உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க, நயமான விலையில் தரமான பொருள்களை சீராக விநியோகம் செய்வதில் துணிவுடனும் திறமையுடனும் தொடர்ந்து செயல்படுவதே இக்கழகத்தின் திட்டம்.

Vb. தமிழ்நாடு சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம்.

தமிழ் நாடு சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனம் 1958 முதல் செயல்படத் துவங்கியது. தொடக்கத்தில் இது பல்வேறு இடங்களில் வாடகை கிடங்குகளில்தான் பணி புரிய ஆரம்பித்தது. திட்டத்தில் கண்டுள்ளபடி, அவ்வப்போதுள்ள பொருள் வசதிப்படி வாடகை கிடங்குகளை குறைத்து, சொந்த கிடங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாநிலத்தில் 1958-59 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் 2,296 டன் பொருட்கள் சேமிக்கத்தக்க 4 கிடங்குகள் இருந்தன. 1973-74 ஆம் ஆண்டு முடிவில் வாடகை கிடங்கு கொள்ளவரும், சொந்தமாகக் கட்டப்பட்ட கிடங்குகளின் கொள்ளவரும் முறையே 35,487 மெட்ரிக் டன்களாகவும், 46,015 மெட்ரிக் டன்களாகவும் இருந்தன. 1974-75 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் முடிய வாடகை சேமிப்பு கிடங்குகளின் கொள்ளவரு 36,509 மெட்ரிக் டன்களாகவும்,

1975 மார்ச் 25]

சொந்தமாகக் கட்டப்பட்ட சேமிப்பு கிடங்குகளின் கொள்ளளவு 50,415 மெட்ரிக் டன்களாகவும், உள்ளன. 1974-75 ஆம் ஆண்டில் தேனியில் சொந்தமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள 4,400 மெட்ரிக் டன் கொள்ளளவு கொண்ட சேமிப்பு கிடங்கும் இதனுள் அடங்கும். 1974-75 ஆம் ஆண்டில் மேலும் தலா 2,200 மெட்ரிக் டன் கொள்ளளவு கொண்ட கிடங்குகளின் கட்டிட வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்நிறுவனம் தொடக்க ஆண்டுகளில் ஆண்டுதோறும் இழப்பில் தொடர்ந்து பணி புரிந்து வந்தது. 1965-66 ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு முன்னர் ஏற்பட்ட இழப்பை ஈடு செய்து இலாபம் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தது. 1971-72 ஆம் ஆண்டில் 10.01 இலட்சமாக கூடியது. 1973-74 ஆம் ஆண்டில் வியாபாரம் அதிகமாக நடைபெற்ற போதிலும், அதற்கு முன் ஆண்டை ஒப்பிடுங்கால் ரூ. 4.32 இலட்சம் தான் கிடைத்தது. கிடங்குகள் வாடகை, பாய், சரக்குகளைப் பராமரிப்பதற்கான மருந்து செலவு, சிப்பந்திகள் செலவு முதலிய அனைத்தும் கடந்த ஆண்டை விட மிக அதிகமாக உயர்ந்ததுதான் இதற்குக் காரணம். 1974-75 ஆம் ஆண்டில் நிகர லாபம் சுமார் 6.04 இலட்சம் ரூபாய் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மற்ற சேமிப்பு கிடங்கு நிறுவனங்களை ஒப்பிடும்போது இந்நிறுவனத்தின் சேமிப்புக் கட்டணத் தொகை மிகவும் குறைவு. 1974-75 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாத இறுதியில் 70,746 மெட்ரிக் டன் சரக்குகள் இருப்பில் இருந்தன.

முடிவுரை

இயற்கையால் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள சோதனைகளை வென்று உற்பத்தியை இயன்ற அளவு பெருக்கவும், உற்பத்தியாவதை ஒழுங்காக விநியோகம் செய்ய தீவிரமாகக் கொள்முதல் செய்யவும் இந்த அரசு எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளை இக்குறிப்பு விளக்கி யுள்ளது. உணவு நெருக்கடியைத் தீர்ப்பது எல்லாக் கருத்து மாறுபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதொரு பொதுக் கடமையாகும். அரசின் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளுக்கு பொதுமக்களின் முழுமனதான ஒத்துழைப்பு கிட்டினால்தான் நாம் இப்பிரச்சனையில் தீர்வு காண முடியும். நம்முடைய சிரமங்களும் பற்றாக்குறையும் ஒருபுறம் இருக்க, பொதுமக்களிடையே பீதி ஏற்பட்டுவிட நாம் இடம் தருவது பொதுநலனுக்கு உகந்தது அல்ல. பொதுமக்கள் ஒத்துழைப்புடன் இச்சோதனையை நாம் வெல்ல முடியும் என்ற துணிவான நம்பிக்கை அரசுக்கு உண்டு.

[25th March 1975]

I. LONG-TERM FOOD POLICY.

Agriculture in Tamil Nadu is largely dependent on the monsoons. Failure of rains once in a few years has become almost a regular feature. This year there has been unprecedented failure of rains and an acute drought situation, the worst in a century, is facing us. Obviously we cannot draw up a long-term food policy based on the peculiar situation this year; but we will have to bear in mind that once in a few years, the failure of monsoon results in a difficult situation. Although the whole country may not be affected at the same time, almost every year the failure of rains and the consequent failure of crops in some areas in our country have become a recurrent feature. We have therefore to evolve a food policy reckoning the difficulty situation created now and then by nature. In times of food scarcity, we get excited and deeply perturbed. To tide over the emergent situation, we seek to evolve a new food policy. When the difficulty eases and crops are plentiful, we reverse that policy. In times of plenty and bountiful production of foodgrains, we do not even consider it necessary to adopt any policy in respect of food. It would therefore be in our interest to evolve a long-term policy with prospective and vision, rather than shuttle from one ad hoc strategy to another.

The area under cultivation is progressively getting reduced. On the other hand, there is increase in the population and consequently in our food requirements. As a result of economic advancement, more and more land is coming under houses and factories. This results in a reduction in the land available for cultivation. It is the responsibility of the Government to take planned and concerted measures to ensure that the land available for cultivation does not suffer drastic reduction.

With the growth of civilization, the food habits of people are also rapidly changing. The number of rice eaters in our State has gone up considerably during the last few years. Rice forms the predominant component of our diet. Unlike the people of other countries, we have not cultivated the habit of broad-basing our diet and consuming various cereals. It is also true that as a result of poverty, the people of our country do not

25th March 1975]

have the means to adopt a balanced diet. But it should be our endeavour to increase the production and ensure the free availability at reasonable prices of various foodgrains and promote a change in our dietary habits.

Food production has not kept pace with the population explosion. A planned economy with a discipline on needs and an accent on increased production is a *sinequa-non* for any country's future advancement. Permanent irrigation facilities are very limited in our State. It is only in a few areas where assured irrigation facilities can be relied upon for increasing food production. Large areas in Tamil Nadu are without any assured irrigation facility and depend only on rains. Areas where there is potential for massive production of paddy are also very limited.

In our country, a large majority of cultivators are small landholders. The standard of living of these small cultivators is deplorably poor. Their potential and facilities for increasing production are also limited. This state of backwardness is the chief impediment in achieving increased agricultural production and in raising the standard of living of cultivators.

There are several disquieting features in the present system of trade and commerce in foodgrains. The prevailing system benefits neither the producers nor the consumers, but only facilitates profiteering by several intermediaries, resulting in a price spiral. The traders who purchase grains from the producers, wholesale merchants, millers, retailers, all have their cut before the foodgrains reach the consumers. This naturally results in soaring prices. This is inevitable, unless we are able to evolve a system by which the expenses at the intermediate stages are reduced and as a corollary higher prices will be available for the producer and foodgrains at reasonable prices available to the consumer. Unlike wheat and other coarse grains, in the case of paddy, numerous problems arise from the stage of procuring paddy to the stage of distributing rice through the retail points. Paddy has to be cleaned, dried, hulled, stored and put into the pipe-line for distribution at the thousands of retail points spread over our State. Paddy production in our State is concentrated in a few areas. We are therefore faced with the huge problem of transporting these stocks to other large areas of our State which do not produce adequate quantities of paddy.

[25th March 1975]

Considerable expense is incurred on this. Several complications arise at the stage of cleaning, drying, soaking and hulling paddy in the mills. Mills are of different categories. There are large mills which also operate as trading centres. Particularly in a situation of scarcity, there is considerable scope for anti-social activities.

Although there is potential in our State for producing the paddy required for our needs, difficulties are created for us because of the deficit in the neighbouring States. Unless a permanent solution is found for States which are chronically deficit in rice production, the conditions in neighbouring States are bound to have an impact on our State also.

The food policy of our country is drawn up on an All-India basis. Unless food production is increased in all the States, and planned measures are undertaken to import the requirements of our foodgrains from other countries, whenever short-fall in production occurs, any difficulty on the All-India food front is bound to have its repercussions on our State also. Whenever a short-fall in production of wheat occurs in the Northern States of India, the Central Government come forward to make good this deficit by importing wheat from other countries. However it is discouraging to note that this same solicitude is not shown in the case of rice. Consequently when a deficit occurs in rice-producing States, the food situation assumes alarming proportions. Unless the Government of India take a bold decision to import rice from other countries, the rice shortage cannot be met. The Government of India's answer to this problem is that rice-eaters should learn to eat more wheat. They seem to be relying on the increase in the number of wheat-eaters as the only solution for rice shortage in our country.

There is a persistent controversy over the formation of food zones. A single-State food zone will be ideal. However, while surplus States favour this, deficit States are opposed to this. From the All-India economic point of view, the Government of India also appear to be not in favour of the concept of single-State food zones. A solution to this problem can be found only when the inter-State food trade and transport are taken over completely by the State Governments themselves.

25th March 19]

In respect of food trade, there are two diametrically opposed concepts which are vigorously canvassed. One view is that there should be complete freedom for the private sector in food trade. The other is that wholesale trade in foodgrains and the public distribution system should be the sole responsibility of the Government. When production of foodgrains is surplus, no complications arise. But in situations where scarcity or deficit, persists, *laissez-faire* or complete freedom for the private sector in food trade will only create complications. We cannot permit a situation where, in the name of free trade, prices spiral. We cannot allow traders to put up prices of essential foodgrains and hold the community to ransom.

The other course, namely, that the entire trade in foodgrains should be taken over by Government and that the entire range of activities from procurement to distribution should be the sole responsibility of Government also presents several practical difficulties. When we have to deal with lakhs of individual ryots who are the producers and particularly when the large number of producers are small landowners, the problems of procuring foodgrains from them individually are really formidable. Several difficulties arise at every stage from procurement of paddy to distribution of rice. The hulling of procured paddy, the transport of rice to the retail points spread over the State, the problems of distribution—all these present serious difficulties when undertaken by Government.

It has been our experience that as a result of these complications, we have been faced with several problems. The task of direct procurement from ryots by Government officials is a very difficult one. To get over this, procurement agents are appointed. The appointment of these agents in turn results in several problems and also gives room for lot of malpractices. The procured paddy is entrusted to hulling agents and millers for being hulled. Our past experience has shown that we are invariably in difficulties in entrusting our paddy to the millers and then waiting on their pleasure and convenience to hull the paddy and deliver the rice. The entrustment of this work to hulling agents only results in Government earning a bad name. We are not always able to ensure that for the paddy entrusted to them we get rice of good quality and without shortage. After crossing all these hurdles, we have to depend on lorry owners

[25th March 1975]

to transport rice to the several distribution points. Their recalcitrance creates several difficulties. The situation becomes further complicated when we entrust distribution to private retailers. The opening by Government themselves of retail distribution shops all over the State will not be an economically viable proposition. Thus, over the wide range of activities from procurement to distribution, we encounter difficulties at every stage. Caught in this web of complications, a Food Minister is unable to concentrate on evolving a sound Food Policy, and gets into trouble by having to resort to ad hoc solutions. Our difficulties are further aggravated, because we actively take upon ourselves the responsibility of public distribution only in times of scarcity or shortage. Consequently irregularities sometimes occur and charges and allegations are indiscriminately bandied about. Government become the target for criticism from everyone, including the producer, the procuring agent, the miller, the lorry owner and the consuming public.

The imposition of restrictions on movement and transport of foodgrains within our State is also resented by the public, particularly in the areas bordering surplus and deficit districts. These restrictions offer a fertile ground for profiteering by erring officials and merchants actively engaged in smuggling. The genuine cultivators are put to considerable hardships. Those who wish to take foodgrains for their personal consumption find these restrictions irksome. The ideal proposition would be not to have any restriction on the movement of foodgrains within our State. But this will immediately present problems in the border areas of our State, particularly those abutting deficit States. To find a permanent solution for this problem, Government will have to undertake the responsibility for public distribution in the belt areas adjoining the State borders. In these areas, retail and wholesale trade by private traders should not be permitted. There should also be a ban on private vehicles transporting foodgrains in these areas. All the rice mills in these areas should be taken over and run by Government. If we are able to implement these measures and enforce them strictly in the border areas of our State, then restrictions on the movement of foodgrains in the other parts of our State may not be necessary.

The increase in price levels in any particular State is not an isolated phenomenon, but is determined by All-India economic trends and patterns. Fall in production, increase in require-

25th March 1975]

ments, inflation, the financial policies we follow, all these contribute to soaring prices. It would be idle to imagine that the prices of foodgrains alone can be controlled. In the present context, controls largely benefit only the profiteering traders and unscrupulous officials. The cultivators demand that the prices of paddy should be fixed on the basis of the cost of cultivation and with reference to the need for raising their standard of living. The general consuming public demands that in this poor country, the prices of consumer goods should be fixed with reference to the purchasing power of the people. The task of reconciling these two approaches is a difficult and delicate one. Unless we control the procurement price, we will not be able to control the price of rice distributed by us. But any control over the procurement price can be realistic only when we bring down the cost of cultivation, control the prices of in-puts required for cultivation and also help to raise the standard of living of the cultivators. These problems are so closely inter-twined, that they almost seem a vicious circle. To break this, we have immediately to draw up certain schemes. We will have to give up the present system, which has been in force for several years now, of entrusting procurement to agents, handing over the procured paddy to millers and subjecting ourselves to a lot of uncertainties, of getting involved with agents and middlemen at every stage and of giving ample scope for erring officials to indulge in malpractices. Unless these are given up, we cannot find a permanent solution to our problems. We should evolve a system by which all intermediaries at every stage from procurement to distribution are eliminated and we ensure that the margins and profits that accrue at every stage reach the producer himself. There are several lakhs of land-holders who are the producers of foodgrains. The number of consumers who buy these foodgrains is legion. Public interest can be best served only when we control the price of rice, but in this we have to encounter the hostility of the cultivators.

Under the new system we must evolve, all the cultivators in the areas where there is large production of paddy should organise themselves as members of Co-operative Societies. These Producers' Societies should undertake the responsibility of procuring the paddy, hulling it and transporting the rice to the various distribution points all over the State. All cultivators who are in a position to sell a portion of their production should be

[25th March 1975]

members of this organisation. In the areas within the jurisdiction of these societies, wholesale trade in paddy and rice should be taken over from the private dealers. These societies should not be dominated by officialdom, but should be run by the producers themselves collectively and as viable commercial units. These Societies should have, under their own control, milling facilities for hulling the paddy procured by them and converting it into rice. The facilities for transporting the rice to the various distribution points should also be provided to these societies. The system of appointing procuring agents and milling agents should be abolished. The Government should come forward to subsidise the commercial operations of these Societies. The Government should also be actively involved in the formulation of policies by these societies, in determining the procurement and distribution prices and in implementing their schemes. This new pattern of joint endeavour by Government and the producers should be actively encouraged. There should be minimum interference in the retail sale and distribution of foodgrains to consumers in the different parts of our State. The setting-up and development of consumers' Co-operative Societies should be actively encouraged. The system of commission agents in procurement, transport and milling should be abolished. The practice of wholesale trade being the monopoly of the private trader, thus facilitating the manipulation of prices of foodgrains at times of shortage should not be allowed to continue. The spiralling of prices as a result of open-market trade practices should not be allowed in respect of foodgrains. Profiteering as a result of such price manipulations should also be abolished. All profits and margins up to the stage of sale of rice to the consumer, should accrue to the producer only. Under such a system, it will be possible for the producers themselves to procure their paddy without harassment by officials. Intermediaries will also be eliminated. If the price of rice is to be controlled under this system, the Government can do it by subsidising the operation of these societies. This system will ensure that a large part of the profit reaches the producer and that unnecessary expenses at the intermediate stages of commercial operations are reduced. Such a system will also facilitate the smooth introduction of a controlled public distribution system at times of shortage. It would also ensure that, instead of our getting tied up with ad hoc policies that change from year to year and cause uncertainties, we are able to evolve and imple-

52th March 1975]

ment dynamic long-term Food Policy. If such a system can be extended all over the State, we would then be able to find a lasting solution for the problems of the producers as well as the problems of the consumers. The setting up of Consumers Co-operative Societies will at the consumers end provide for active participation by, and involvement of the people in the distribution system.

II. PRESENT FOOD SITUATION.

Honourable Members are aware that a difficult food situation has arisen in our State consequent on the successive failure of the monsoons and that the Tamil Nadu Government have been taking bold and imaginative measures to tackle the situation firmly. We had in the last few years achieved significant success in the many constructive measures that we had initiated to step up food production. Unfortunately the acute drought situation that has developed in several parts of the State this year has deprived us of the benefits of the positive measures we had undertaken to step up food production. I would like to outline the salient features of the immediate strategy we have to adopt in this context. We have to meet the challenge faced by the failure of the monsoons and step up production to the extent possible. We should also arrange to distribute under the public distribution system at least a portion of the foodgrain requirements of the people particularly, the rural sections of the population in the drought affected areas. To ensure the smooth and efficient functioning of our public distribution system, we have to intensify our efforts and maximise procurement. Even after all these measures we would still be faced with a considerable deficit and we would therefore have to urge the Government of India to come to our assistance by generous allotment of foodgrains. Besides getting adequate quantities of rice and wheat from the Government of India, we have to take steps to purchase considerable quantities of coarse grains from other States and distribute them to the people here. This is the broad strategy which Government propose to adopt to meet the present difficult situation.

In 1974 a very difficult situation had arisen consequent on the failure of the south-west monsoon followed by the failure of the north-east monsoon. As against the normal rains of

[25th March 1975]

960 m.m. in a year, Tamil Nadu received in 1974 only 631.5 m.m. Particularly in the months of October to December, during the north-east monsoon season, we received last year only 203 m.m. as against the normal rainfall during these months of 465 m.m. Even in 1975 January as against the normal rainfall of 35.5 m.m. we received only 14.6 m.m. 1974-75 has been the year, when we have received the lowest rainfall in the last 100 years.

As a result of the failure of the monsoons, the inflow into the reservoirs in Tamil Nadu between June and December 1974 has, except in the case of Perunchani reservoir been the lowest ever since these reservoirs were constructed, as revealed by the following statistics :

<i>Reservoir.</i>	<i>Normal inflow (average since the construction of the reservoir).</i>	<i>Inflow from January 1974 to June 1974.</i>	<i>Shortfall.</i>
<i>(IN MILLION CFT.)</i>			
1. Mettur	345,976	252,778	93,198
2. Lower Bhavani	62,136	41,570	20,566
3. Amaravathi	15,211	10,592	4,619
4. Periyar	24,964	19,326	5,638
5. Pechiparai	11,238	8,375	2,863
6. Papanasam	19,642	16,187	3,455
7. Manimuthar	6,814	2,679	4,135

In Tamil Nadu, in normal years, Kuruvai paddy will be raised on 15 lakh acres yielding 12 lakh rice tonnes. In 1974 only 8.13 lakhs acres came under Kuruvai, yielding 6.5 lakh rice tonnes. In the current Samba as against the normal coverage of 49 lakh acres and yield of 40 lakh rice tonnes, only 26.49 lakh acres were cultivated with an estimated yield of 17 lakh rice tonnes.

In normal years Navarai crop will be raised in about 5 lakhs acres yielding about 3 lakh rice tonnes. This year the prospects for Navarai are not encouraging.

25th March 1975]

Similarly, the areas under cultivation of coarse grains and other foodgrains have also been reduced considerably. As against the normal production of 14 lakh tonnes coarse grains in Tamil Nadu this year we expect the yield to be in the order of only 6 lakh tonnes. Thus, production of paddy and coarse grains having been affected this year, we expect that, as against the requirements of foodgrains for Tamil Nadu, we will be faced with a deficit of more than 20 lakhs tonnes this year.

The population of Tamil Nadu is about 4.5 crores. Adopting 5 persons as the strength of a normal family, we would have about 90 lakhs families in Tamil Nadu. Under the system of distribution of sugar cards about 99.8 lakhs family cards have been issued throughout Tamil Nadu. We may reasonably expect that among these, the families of producers will be able to have foodgrains to meet their own requirements. It may not therefore be necessary to cover them under public distribution. But it will be necessary for us to undertake the responsibility of supplying under the public distribution system at least a portion of the foodgrain requirements of people other than producers in the urban areas and also the rural population in the drought affected areas.

The minimum foodgrain requirement of an adult per day is 400 grammes. On this basis the minimum requirements for a family of 5 persons for one month would be 60 kgs. We will not be in a position to supply the entire requirements of foodgrains under the public distribution system. But as against the monthly requirements of 60 kgs for a family we should endeavour to supply at least 20 kgs. Even if we provide for 10 kgs. of rice and 10 kgs. of wheat, we would be requiring about 98,000 tonnes of rice and 98,000 tonnes of wheat per month for public distribution.

Till a few months ago, about 37 lakhs family-card holders were covered under the public distribution system. In view of the acute drought conditions we have now drawn up a scheme to extend public distribution to an additional 35 lakhs family-card holders, thus covering a total of 72 lakhs family-card holders.

Even under the scheme of limited public distribution covering 37 lakhs of families our requirement were about 55,000 tonnes of rice per month. This would work out to about 5.5

[25th March 1975]

lakh tonnes of rice for the first 10 months of the year until the next Kuruvai. Now that we have brought in 35 lakhs more families under the public distribution system, we will largely have to rely on distribution of wheat and millets to those to whom public distribution has been extended.

Our requirements of rice under the limited distribution system we were adopting till now, are about 5.5 lakh tonnes of rice for the first 10 months. The maximum procurement in a normal year from Samba Taladi and Navarai crop has been in the order of 5.5 lakhs tonnes of rice. This year as Samba and Taladi have been affected in many parts and as Navarai prospects are uncertain, we cannot expect to procure more than 3 lakhs tonnes of rice from Samba and Taladi. Even this target can be achieved only with a whole-hearted co-operation of the ryots. Assuming that we succeed in procuring about 3 lakhs tonnes of rice our requirements being 5.5 lakhs tonnes of rice, we will be faced with a deficit of 2.5 lakhs tonnes of rice. This deficit is calculated on the basis of the limited distribution system we were undertaking previously. Now that it has become necessary to extend the public distribution system to larger areas in view of the drought conditions, the deficit will be much larger. It is keeping these ~~these~~ considerations in view that we have pressed on the Government of India to allot to Tamil Nadu one lakh tonnes of foodgrains every month for the first 10 months of the year. It is gratifying to note that, in response to our request, the Government of India have allotted under the public distribution system 41,000 tonnes of wheat for the month of February and 51,000 tonnes of wheat for the month of March as against about 5,000 tonnes they were supplying to us last year. However, it is discouraging to note that the Government of India have not found their way to allot any quantity of rice so far. We have asked for an allotment of 5 lakh tonnes of rice for the first 10 months of this year. The public distribution system in our State can be kept going only if the Government of India respond to our request favourably and make this allotment. Thus, two factors are essential for the efficient and smooth functioning of the public distribution system aimed at supplying at least a portion of the requirements of foodgrains to the people. Firstly, we should attain success in our efforts at procurement. Secondly, the Government of India should, in addition to the generous allotment of wheat they have made, allot at least 5

25th March 1975]

lakh tonnes of rice for the period till October. I am confident that the Government of India will appreciate the very difficult situation in our State which has compelled us to make this modest request and will come forward to make this allotment of rice.

Besides rice and wheat, the Government are taking vigorous steps to purchase coarse grains from other States and distribute them at reasonable rates to the rural areas. The Tamil Nadu Civil Supplies Corporation and the co-operatives are actively engaged in this task. We plan to purchase at least 2 lakh tonnes of coarse grains for distribution in the first 10 months of the year. The present prospects indicate that we will very soon be able to reach under this purchase programme, one lakh tonnes.

III. PROCUREMENT.

It is in this context that it becomes imperative that we should succeed in our procurement drive.

The levy rates have been fixed not only keeping the target in view but also the yield. If our public distribution system is not to break down it is very essential that procurement should be intensified. I would request the enlightened ryots of Tamil Nadu to appreciate the situation and to extend their co-operation to Government's efforts in procurement. There are several areas in which the yield has been very much higher than the levy rates fixed. It is also conceded that in some areas the yield might be lower than the levy rates. The discretion to show flexibility in the levy demand keeping in view the actual production has been given to Collectors.

In irrigated lands we have now exempted holdings of half acre and below. A suggestion has been made that this exemption should be raised to one acre and below. Details of the land holdings in respect of lands under paddy in our State are given below :—

LAKHS HOLDINGS.					
Upto 1 acre	..	..	..	..	9.88
Above 1 acre upto 3 acres	..	..	..	..	5.88
Above 3 acres upto 5 acres	..	..	..	..	1.36
Above 5 acres upto 7 acres	..	..	..	..	0.54
Above 7 acres upto 10 acres	..	..	..	..	0.31
Above 10 acres	..	..	..	..	0.28

[25th March 1975]

These are statistics for the year 1968. After that as a result of land reform measures, the number of small land-holdings has increased. The number of holdings of one acre and below is about 50 per cent of the total number of holdings. Further, as a result of the drought conditions in our State even large land-holders might have raised paddy this year only on smaller extents. It is therefore possible that the cultivated holdings of one acre and below would be even more this year. If exemption from procurement is granted for all these holdings we will not be able to achieve any measure of success in our programme. Further, as the requirements of the ryots for their own personal consumption, seed and wages, are allowed to be retained by the ryots, and only the rest is procured under levy, it may not be practicable to exempt all land holdings of one acre and below from procurement.

Last year during Kuruvai procurement, prices were fixed by the State Government as follows:

Variety.	Rs. per quintal of paddy.
Coarse	85
Medium	90
Fine	95
Superfine	98

These prices were notified in 1974 September. However, as the Government of India did not agree to these prices, the State Government had to review and reduce the procurement prices and accordingly the following rates were fixed from 26th November 1974.

Coarse	Rs. 74 per quintal.
Medium	Rs. 78 per quintal.
Fine	Rs. 83 per quintal.
Superfine	Rs. 86 per quintal.

These are the prices which are in force now.

25th March 1975]

Although the State Government do not have powers to enhance the procurement prices, in their anxiety to enthuse the ryots, this Government have during the period of Samba procurement come forward this year to give, in addition to the procurement price, a bonus of Rs. 15 per quintal. Of this, Rs. 10 is an incentive bonus and Rs. 5 is the transport subsidy for the ryots. Thus, in addition to the procurement price of Rs. 74 per quintal for coarse variety, we have added Rs. 15 as bonus and are now paying Rs. 89. Similarly we are paying Rs. 93 per quintal for medium, Rs. 98 for fine and Rs. 101 for superfine.

In fixing the procurement prices the State Government have been influenced by financial constraints, the need to adhere to the prices fixed by the Government of India and at the same time Government's anxiety to enthuse the ryots. I am confident that the progressive ryots of Tamil Nadu will appreciate the situation, recognise the anxiety of the Government to respond to the needs of the ryots and come forward to make procurement a success.

ANTI-SMUGGLING MEASURES.

In the present difficult situation any attempt at smuggling foodgrains outside Tamil Nadu is clearly an anti-social act. The Food Vigilance Cell is watching the situation and taking active steps to prevent smuggling. In 1974-75 about 12,000 violations of food movement regulations have been detected and action taken after enquiry. About 5,000 tonnes of rice have been seized from those involved in these offences. About 250 lorries and about 70 cars and other vehicles have been seized. The Cell is also taking vigorous steps to detect smuggling by trains and by sea. The cell has recently been strengthened by the appointment of a Special Inspector-General of Police to head the Organisation. Although the Food Vigilance Cell is exercising Vigilance and taking vigorous steps to enforce these regulations, it is only public awareness that in this difficult situation any deliberate attempt to break or circumvent the laws and smuggle foodgrains is a betrayal of the people, that can help in finding a lasting solution for this problem.

IV. DISTRIBUTION.

There is some criticism that while paddy is procured at Rs. 74 per quintal, rice is sold at the retail points to the consumer at

[25th March 1975]

Rs. 1.80 per Kilo. Paddy has to be procured from the village and transported to the storage points. The agents doing procurement have to be paid for their expenses. Three quintals of paddy will yield only 2 quintals of rice. We have to pay hulling charges. The cost of gunnies has risen. We have to provide for depreciation on gunnies. We have to incur transport charges to carry the hulled rice to the various districts and again to the various distribution points in the districts. When procured paddy is stored in the godowns, shrinkage occurs due to drying. Shortages also occur when the rice is transported by train and by lorries to the various districts and the distribution points in the districts. We get loans from the Reserve Bank towards the crores of rupees invested in procurement. We have to pay interest on these loans. A large organisation has to be set up to procure paddy from several lakhs of individual cultivators in the villages, to get it hulled in the mills and transport the rice to the various distribution points scattered all over the State. We have to bear considerable administrative expenses on this score. Expenses of the Co-operative Societies and other organisations which are entrusted with the responsibility for wholesale distribution and retail distribution have to be reimbursed. If all these are taken into account, the margins will be found to be just adequate when we procure paddy at Rs. 74 per quintal and sell rice at Rs. 1.30 per Kilo. Now we are paying the ryots Rs. 15 per quintal over and above the procurement price of Rs. 74. Even when we are incurring this additional expenditure, the retail selling price of rice has not been enhanced.

Nearly 9,000 retail distribution points have been opened all over the State to ensure that the goodgrains, that are distributed under the public distribution system in the urban and rural areas, reach the consumers without difficulty or breakdown. The distribution is now the responsibility of shops run by the Tamil Nadu Civil Supplies Corporation and Co-operative Societies. It is Government's policy that this responsibility should be taken away from private retailers and entrusted to the Civil Supplies Corporation and Co-operative Societies. This policy has been implemented to a very large extent. In rural areas shops have been opened, wherever possible, in the same village itself and, where this is not possible, for a group of two adjacent villages. In places where the shops of the Corporation and the Co-operatives are not functioning and, if the local situation warrants it, Collectors have been

25th March 1975]

given the discretion to press into service Panchayat organisations or villagers' committees.

As far as Madras City is concerned, shops run by private retailers have been completely eliminated and only Co-operative Societies and the Civil Supplies Corporation have been entrusted with this responsibility. The practice of about 5,000 or 7,000 cards being attached to one shop, has now been changed and generally not more than 2,000 cards are now attached to one shop. As a result of this, distribution has been stream lined and the long queues before the shops have become a memory of the past.

Wheat.—The allotment of wheat to Tamil Nadu by the Government of India has now been considerably enhanced. For the month of March 1975, 51,000 tonnes of wheat have been allotted under the public distribution system. Besides this an allotment of 9,000 tonnes has been made to the 26 Roller Flour Mills in our State. The wheat allotted under the public distribution system is distributed to the card-holders against the cards as whole wheat. We have recently provided for the liberal issue of wheat to those in the income bracket of Rs. 500 per month and above. From the 1st of March, 1975, the residents of Madras City in this income group are given 10 Kgs. of wheat per month per card.

The wheat allotted to the Roller Flour Mills is converted into wheat products. One tonne of wheat when ground, yields 55 per cent Maida, 15 per cent Rava, 8 per cent Atta and 22 per cent Bran. All these products are distributed to bulk consumers and also to card-holders. We are also examining whether the percentage of fines including maida and rava could be increased, correspondingly reducing the percentage of atta and bran.

Wheat bran was formerly being sold at Rs. 90 per quintal. In response to the public representations, the price of wheat bran has been reduced to Rs. 80 per quintal from the 1st of March 1975.

Sugar.—There are 16 Sugar Factories in Tamil Nadu and one in Pondicherry. The total annual production of these 17 factories is in the order of 4 lakh tonnes.

25th March 1975]

The monthly requirements of Tamil Nadu for distribution of minimum requirements of sugar against the Family Cards have been estimated at 15,000 tonnes. The Government of India which were allotting about 10,550 tonnes of sugar per month for the first six months in 1974 have now reduced it to 9,481 tonnes per month. It is this Government's wish that this allotment should be enhanced and at least half of the sugar produced in Tamil Nadu should be made available to the people of the State. I would again like to reiterate our request that the Government of India should enhance the monthly sugar allotment to Tamil Nadu.

The Government of India were adopting a 70—30 formula in respect of levy and open market sale sugar. Recently the Government of India have revised this formula and increased the open market sale sugar from 30 to 35 per cent. There is room for apprehension whether as a result of this, the quantities of sugar available to the public under the levy sugar quota might suffer a reduction.

Pulses.—Our State is deficit in the production of pulses. The table below gives details of our requirements, local production and imports from other States.

<i>Pulses.</i>	<i>Local Production.</i>	<i>Imports.</i>	<i>Consum- ption.</i>
(1)	(2)	(3)	(4)
(ALL IN TONNES.)			
Toor and Toor-dhal	59,000	65,000	124,000
Blackgram and greengram ..	155,000	50,000	205,000
Bengalgram and gram-dhall ..	6,000	240,000	246,000
Total	220,000	355,000	575,000

As we have largely to depend on imports and as prices depend on market conditions in other States, it is not possible to fix any standard prices for these commodities.

25th March 1975]

Kerosene.—The Government of India make a monthly allotment of about 23,000 Metric Tonnes of kerosene to Tamil Nadu. This is generally adequate to meet our requirements. Kerosene is now freely available to consumers. Close supervision is exercised over sales by wholesalers and retail dealers and efficient distribution at fixed prices is being ensured.

V. (a) TAMIL NADU CIVIL SUPPLIES CORPORATION.

With a view to set up a commercial organisation which can have greater freedom and operational efficiency without the constraints of a regular Government departmental organisation, and to streamline procurement, storage and distribution, the Government of Tamil Nadu decided to set up an antonomous corporation with sufficient authority and powers. Accordingly, the Tamil Nadu Civil Supplies Corporation was registered on 24th April 1972 under the 1956 Companies Act and is functioning from 1st July 1972. This Corporation is wholly a Government-owned one. The authorised capital outlay for this Corporation is Rs. 3 crores. The paid up capital is Rs. 100.05 lakhs. This Corporation has with Government guarantees secured loans to the extent of Rs. 30 crores from banks for its commercial operations.

The main achievements of this Corporation during 1974-75 are indicated below :

Paddy and rice.—The Corporation has undertaken on behalf of the State Government procurement under the levy system of paddy and rice and also open market purchase. It has also undertaken the responsibility of implementing the informal distribution scheme in Madras City, Coimbatore town and the border areas of Kanyakumari district. Under this scheme the Corporation was undertaking distribution of rice to those in the income group of Rs. 300 and below on no-profit-no-loss basis. About 4.10 lakhs card-holders in Madras City. 1.03 lakhs card-holders in Coimbatore town and 1.03 lakhs card-holders in the border areas of Kanyakumari district were covered by this distribution system.

To meet the situation arising from the rise in price in the open market of rice, the scheme of informal distribution was extended to those, in the areas mentioned above, in the income group of

[25th March 1975]

Rs. 301 to Rs. 499 and also in other districts of the State to those living in drought affected areas and the sensitive sections of the population including labourers and weavers. As a result of this extension, as against the distribution of about 12,000 tonnes of rice per month, we are now distribution of about 55,000 tonnes of rice per month. To meet our requirements the levy system of procurement has been extended to all districts. The Corporation has undertaken the responsibility for doing this procurement as the sole representative of the State Government.

During the Samba season in 1974 the Corporation procured 1,28,295 tonnes of rice. Out of this, 78,195 tonnes were procured under the levy system and 50,100 tonnes were procured under the open market purchase scheme making a total of 1,28,295 tonnes. The corresponding figures for procurement during the Samba season were 1,09,883 tonnes in 1972 and 1,12,284 tonnes in 1973.

During the Kuruvai season in 1974, 1,47,649 rice tonnes of paddy were procured from all the districts. The corresponding figures for procurement during Kuruvai 1972 and 1973 were 22,000 tonnes and 17,079 tonnes respectively.

In the current Samba season of 1975, about 1,85,066 rice tonnes of paddy have been procured up to 11th March 1975. It is gratifying to note that ever since this Corporation undertook the responsibility for procurement, it has discharged its responsibility with earnestness and vigour and has achieved considerable success.

Besides procurement, the Corporation moved in a short time 10,000 tonnes of raw rice obtained by Government from Andhra State and 5,000 rice tonnes of paddy obtained as a loan from Karnataka State in 1974.

Processing of paddy.—The Corporation is running 13 modern rice mills to process the procured paddy. However, as the processing capacity of these mills is not adequate to process the entire quantities of procured paddy, the Corporation has entered into arrangements with private millers and mills in the co-operative sector in the various districts and appointed them as hulling agents of the Corporation. Security deposits are obtained from these agents and the paddy entrusted for hulling is kept in the joint custody of the miller and the Corporation. As against 57 hulling

25th March 1975]

agents who were functioning under the auspices of the Corporation in 1973-74, the number has now risen to over 600. The hulling capacity of the agents of the Corporation which was 12,000 tonnes previously has now increased to 1,43,975 tonnes.

After the setting up of the Corporation, the 13 modern rice mills that were functioning in the co-operative sector have been transferred to the Corporation. The Corporation has taken several steps including those listed below for streamlining the working of these mills and increasing the quality and quantity of the output :

(1) Additional staff have been appointed in the mills to work three shifts.

(2) The defects in the boilers and driers have been rectified.

(3) Additional hulling equipment has been installed.

(4) Three engineers have been specially appointed to exercise close and constant supervision over the working of the modern rice mills. As a result of these steps the output and the standard of operation of these mills have considerably increased.

Storage.—It is imperative that the procured foodgrains should be stored scientifically. For this purpose the Corporation has pressed into service its own storage godowns as also the storage facilities of the Central and State Warehousing Corporations. Where these facilities are not available the Corporation has also rented out private godowns. The storage facilities now available to the Corporation are :

Storage Capacity.
(IN TONNES.)

(1) Own godowns	...	...	...	...	34,020
(2) Rented private godowns			...	...	26,664
(3) Tamil Nadu Warehousing Corporation godowns.					88,280
(4) Central Warehousing Corporation godowns					1,16,810
(5) Food Corporation of India godowns			...		5,350

[25th March 1975]

Recognising the need to expand storage facilities and to step up the programme of construction of its own godowns, the Corporation has set up at its headquarters a construction branch under an Executive Engineer assisted by other engineers. It has drawn up an expansion plan to install additional storage capacity of 3 lakhs tonnes at a cost of Rs. 9 crores in the next 5 year period. A scheme for the construction of three godowns in Madras City with a storage capacity of 6,600 tonnes is now being implemented by the Corporation. One of these godowns has been completed, the second is under construction and the work on the third will commence shortly. Besides this, work is also progressing on the construction of godowns with a capacity of 22,600 tonnes in the modern rice mills in Cheyyar, Pattukottai, Kumbakonam, Mannargudi and Thanjavur at a Cost of Rs. 56 lakhs. Work is also expected to commence shortly on the construction of godowns with 5,000 tonnes capacity in the modern rice mills at Chingleput and Kallakurichi at a cost of Rs. 12 lakhs.

Distribution.—With a view to hold the price line of essential commodities the Corporation has opened retail shops in several areas. In accordance with the decision of the Government that the private retail shops functioning in Madras City should be replaced by the Corporation and co-operative shops, this Corporation opened in a record time 204 retail shops in Madras City and is running them from 1st December 1974. With a view to avoid the congestion in the shops and to render better service to customers the Corporation is implementing a scheme by which generally not more than 2,000 cards are attached to any one shop. Although this has resulted in considerable expenditure to the Corporation, this has been undertaken as a service scheme. The Corporation is now running in Madras City and the belt areas 270 retail shops and 182 retail shops in the districts.

Distribution of wheat and wheat-products.—In 1974-75 the Corporation handled and distributed to public 1,38,925 tonnes of levy wheat allotted by the Government of India. Further the Corporation purchased on its own behalf 5,500 tonnes of wheat from northern States and distributed it after cleaning as a whole wheat and as wheat products like rava and maida. The Government of India allotted to the roller flour mills in Tamil Nadu 23,075 tonnes of wheat between April and June 1974. As a result of the change in Government of India's wheat procure-

25th March 1975]

ment policy, the Central Government did not allot any wheat for the roller flour mills in our State from July 1974. In October 1974 the allocation of wheat to flour mills by the Government of India was resumed at a slightly enhanced price (now Rs. 170 per quintal) and between October 1974 and March 1975, 54,000 tonnes of wheat have been allotted. The wheat products of maida, rava, atta and bran are taken over from the mills by the Corporation and are distributed all over the State to bulk consumers against sanctions issued by the Commissioner of Civil Supplies. Besides this bulk supply, maida, rāva, atta and bran are distributed to card holders also against cards.

Sugar.—The Corporation handled 1,16,473 tonnes of sugar allotted by the Central Government to the State in 1974-75 and distributed the levy sugar to the customers. As an experimental measure the scheme of taking the sugar directly to the retail distribution points in the villages instead of issuing them from godowns is being tried in North Arcot district.

Pulses.—With a view to meet the deficit in pulses in our State and to hold the price line the Corporation during the last two years purchased 4,610 tonnes of pulses like black gram, toor-dhal and bengal-gram and distributed them to the consumers against family cards through the retail shops.

Groundnut Oil.—Under the State Government levy scheme which was in operation for some time in 1974, the Corporation procured 6,001 tonnes of groundnut oil and 6,286 tonnes of groundnut kernal investing Rs. 5.34 crores. Groundnut oil is being distributed to the public against the family cards 1,101 tonnes of groundnut oil were refined and the refined groundnut oil is being sold at reasonable prices through the retail shops run by the Corporation and the co-operatives.

Purchase of millets and coarse grains.—In 1974-75 the Corporation purchased from the Food Corporation of India 4,981 tonnes of milo and distributed them to the public.

To meet the acute drought situation now prevailing in several parts of our State and the consequent shortfall in food production, the Corporation has this year placed firm orders so far for the purchase from other States, 1.15 lakhs tonnes of Course grains like Ragi, Cumbu, Cholam (Jowar) and Maize.

[25th March 1975]

Quality control.—In order to preserve and maintain the quality of foodgrains and other commodities handled by this Corporation and to advise on scientific preservation methods, the Corporation has divided the State into four regions and appointed technical officers with experience in food and agriculture to test, analyse and exercise quality control. A central research laboratory for analysis and quality control is also functioning efficiently in Madras City.

Wholesale trade.—The volume of wholesale business transacted by this Corporation during the last three years is as follows :

	(RS. IN CRORES.)
1972-73	11.82
1973-74	49.00 (estimated).
1974-75	130.00 (estimated).

The volume of transactions of this Corporation which was of the order of Rs. 11 crores when it was set up has increased twelve-fold and swelled to Rs. 130 crores as a result of the innovative and imaginative schemes undertaken by the Corporation in the public interest. The Corporation's cardinal policy is to help to solve the vital problems arising on the food front by efficient and regulated distribution of quality products at reasonable prices. This policy is being implemented with initiative and imagination by the Corporation.

V (b) TAMIL NADU WAREHOUSING CORPORATION

This Corporation was set up in 1958 and has been functioning efficiently from that year. In the initial stages the Corporation carried on its activities with private rented godowns. During the last few years it has implemented a planned scheme of setting up its own godowns and correspondingly reducing the number of rented private godowns. In 1958-59 the Corporation had at its disposal only 4 godowns with a storage capacity of 2,296 tonnes. By the end of 1973-74 the capacity in the rented godowns was 35,487 tonnes and in the Corporation's own godowns

25th March 1975]

46,015 tonnes. In 1974-75 the storage facilities available in the rented godowns were 36,509 tonnes, while the capacity of the Corporation's own godowns has risen to 50,415 tonnes. This will include a godown constructed by the Corporation in Theni, Madurai district, with a capacity of 4,400 tonnes. In 1974-75 the work on the construction of godowns with an additional capacity of 2,200 tonnes is in progress.

In the initial stages the Corporation was running at a loss. From 1965-66 the Corporation has turned the corner and begun to earn profits. In 1971-72 the profits of the Corporation were in the order of Rs. 10.01 lakhs. In 1973-74 although the transactions were higher than in the previous year, the profits were only Rs. 4.32 lakhs. This was due to the increase in the rent of private godowns and increase in expenditure on matting for storage and pesticides and disinfectants required for protecting the stocks. In 1974-75 the profits are expected to be Rs. 6.04 lakhs. The storage rates levied by the Corporation godowns are, when compared to similar facilities offered by other organisations, considerably cheaper. By the end of December 1974, 70,746 tonnes were in storage in the Corporation godowns.

CONCLUSION

This note has briefly indicated the steps taken by Government to meet the challenge posed by the failure of monsoons, to step up food production to the extent possible, to intensify procurement and Streamline public distribution. The task of meeting the difficulties that have arisen on the food front is a common duty and responsibility, transcending all other differences and divisions. We can hope to achieve success only if the constructive measures undertaken by the Government receive the whole-hearted and enlightened support of the public. Although the present shortages have created a formidable problem for us, it would not be in public interest to yield to despair or create a sense of panic. This Government are firmly confident that with the enlightened co-operation of the public we can overcome the present challenge.